

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1995

Número 2/ fascicle 3

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Cristòfol Soler i Cladera.**

Sessió celebrada dia 27, 28 i 29 de juny del 1995.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PUNT ÚNIC.- Sessió d'investidura del candidat a President de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

18

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el candidat, Sr. Cañellas i Fons.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Quan dins un clima social, quan dins una campanya de caràcter polític, l'oposició, sigui de l'estil que sigui, fa molt de temps, molts d'anys, que fa una campanya de caràcter personal, "no, el Partit Popular estaria bé, el que perilla, el dolent, el que el trastoca és qui l'encapçala", quan fa molt de temps que es fa aquesta campanya i qualcú entra de bell nou en aquesta lluita, qualche grup polític, d'aquests que tenia velles aspiracions d'entrar en aquest parlament, com Esquerra Unida -benvingut-, i no sap bé si té un electorat molt definit o no, perquè les campanyes anteriors l'han dut d'Herodes a Pilat, quan es té una gran incògnita, perquè tota l'actuació que hi ha haguda ha estat aferrada a un altre partit polític, i aquests pactes s'han trencat, quan es vol absorbir des de determinades formacions polítiques el descrèdit generalitzat de l'esquerra, que és sense cap dubte la millor pesquera on poden anar a veure si agafen quatre vots, llavors no queda més remei, sobretot si es té en compte que vivim dins aquest clima exactament de plantejaments únicament i exclusivament de descrèdit perquè la situació del Govern central així ho ha dut a la vida política, i alguns d'aquests partits a nivell nacional estan fent una campanya continuada de lluita contra aquestes actuacions, què es fa?, s'aplica el principi de "i jo, més", que aquell diu que vostè és un corrupte?, "idò i jo més"; que aquell diu que s'ha fet en determinat tema una prevaricació?, "idò jo més", "prevaricació continuada", que no basta fer-ho a nivell polític?, idò es presenta una querrela just abans de la campanya electoral. I s'estranya que els jutjats ho deixin per després. I a partir d'aquí es munta una campanya, quasi únicament i exclusivament, com Esquerra Unida, quasi únicament i exclusivament, també, amb qualche afegitó, PSM, una campanya de descrèdit, desprestigi, d'insults, de demanar responsabilitats, sense importar el que pesen les persones, ni les famílies, ni els crèdits, ni l'honor de ningú. Fins i tot, si fa falta, se'ls embolica amb una bandera groga.

Bé, tornem a explicar una altra vegada el motiu principal de tot aquest bullit. La concessió o no concessió del túnel de Sóller va ser correcta i legal, o no? I miri que no entr en si està prescrita o no; aquest tema el varen intentar els del Grup Socialista i els varen dir que sí, però m'és igual, és una mala contestació, per qui els parla. Bé, idò jo he de tornar a manifestar, una i tantes vegades com faci falta, que crec sincerament que tot el que férem per a la resolució del concurs de la concessió del túnel de Sóller estava dins la més estricta de les legalitats, fins al punt que no hi ha en absolut cap esperit ni cap ànim d'amagar allò que férem. Miri, al concurs -si no m'enganen els tècnics que m'assessoren i normalment no ho fan, i si ho fan és sense voler- podríem haver triat qualsevol dels quatre concursants, qualsevol, i era perfectament assumible que ho haguéssim pogut donar, perquè el concurs permetia que se n'elegís qualsevol dels quatre. M'ha fet gràcia que qualcú ha (...) perquè aquí justament no vàrem agafar un que no ..., va ser l'únic cas en què n'agafàrem un de mallorquí, justament dels quatre, tres eren empreses d'aquí, i el forà era l'únic que estava disparat en tots els paràmetres, els altres tres eren tots d'aquí, i tots amics, ara miri si ho tenia complicat. Bé, idò es va triar en funció d'unes imposicions o unes recomanacions que aquest mateix parlament havia fet, un informe dels ajuntaments que hagués format part de les condicions a admetre, que no costàs doblers i no hi hagués inversions per part de la comunitat, i una molt especial, que es tengués en compte allò que fos més beneficiós per a fornalutxers i sollerics. I això mateix ho traslladam íntegrament a l'exposició de motius del decret de concessió. Ho feim amb tanta voluntat que a l'exposició de motius hi ha la puntuació i el motiu que a pesar de la concessió es triï una altra empresa, una de les tres. Per tant, no hi ha res a amagar, res ocult, res dolent ni res

il·legal. I, a més, per si un cas, com que hi havia un tema que podia ser més perjudicial respecte dels altres dos, així com aquest el beneficiava, queda en cas d'una possible recompra que el preu que posava de construcció era més alt, li feim assumir una clàusula d'un preu taxat de recompra o de recuperació que varen acceptar perfectament defensant els interessos de la Comunitat, clàusula especialment restrictiva de revisió. Per tant, no hi ha, no hi pot haver prevaricació. Es va fer tot tal i com s'havia de fer.

I dic i afirm que tres quartes parts del mateix es va fer al moment de donar les pròrrogues, unes pròrrogues que no dóna el Consell de Govern, unes pròrrogues que es basen en informes tècnics, i uns informes tècnics que varen ser favorables, i en funció de les quals, al meu veure hi guanyava Sóller i Fornalutx que es mantenien les seves tarifes; hi guanyava el Govern, que no havia de posar i bestreure doblers per anul·lar aquell procés i tornar-lo començar, i l'únic que hi perdia era l'empresa, perquè perdia anys de la seva concessió.

Per tant jo crec que fer tot un plantejament d'una campanya basada en aquesta actuació no és convenient, no és corrent, no és adequat; i a més li deixaria als d'Esquerra Unida penjada -no necessit que me la contesti- una pregunta: Si no hi ha prevaricació -que no n'hi ha-, si no hi ha prevaricació continuada a les pròrrogues -que no n'hi ha- si això es confirma d'aquesta manera, faran vostès la mateixa campanya poble a poble, barri a barri, declaració a declaració a mitjà de comunicació per mitjà de comunicació dient "perdó, ens equivocàrem"? Jo, com que ja fa molt de temps que sec aquí, i m'he trobat en casos com aquest, em permet dubtar que una cosa així passi. Mentrestant qualcú haurà pogut pensar d'aquells amics, d'aquells que es troben pel carrer, que per cert no tenen cap dubte de la nostra actuació, perquè si no, no serien amics, perquè si no, seria que no ens coneixen, perquè si no, seria que no ens tenen tractats i que no saben del comportament, joestic segur que no ho faran.

Però és que hi ha una cosa més: En aquest moment només hi ha una denúncia parcial d'un grup polític, una denúncia que un jutjat ha admès fer una investigació, per si un cas al contingut de la denúncia hi hagués qualche cosa que essent vera motivàs la possibilitat de comissió d'un delictes; però no hi ha cap imputat. No hi ha ningú dels que seuen a aquesta taula, ni dels consellers que no hi seuen, que hagi estat imputat de res. Per tant és un senyal -primera, no vull avançar els resultats, tendrem temps de parlar-ne- que no està tan clar que la denúncia vagi per bon camí; i consti que els vaig dir que jo era respectuós amb l'actuació de la justícia, quan aquell camí de la justícia es pren; i quan acabi parlarem de la via política. De moment em sembla que puc continuar dient amb tota la claredat del món que no he comès cap il·legalitat, que la concessió i les pròrrogues es donaren tal com tocava, i a més això no ho vull dir només a vostès, sinó que ho vull repetir de les maneres necessàries perquè ho senti tothom i ningú passi pena, ni dels que ens han votat ni dels que no ens han votat, que aquesta actuació no té per què haver modificat el sentit del seu vot.

El que passa és que hi ha grups polítics -em referesc i continuaré referint a Esquerra Unida. L'altre tema judicial el deix un poc; tindrà contesta també, és que vostè l'ha tocat de passada, i n'hi ha que hi han fet més, i per no repetir-me, perquè m'han dit que som més llarg que un dia sense pa- que encara no estan adequadament centrats. Vostè també ha fet plantejaments polítics, i miri, jo també he tengut la precaució, perquè si no ho de fer aquí de pressa i corrents només escoltant el diuen; jo els lliur el meu discurs amb 24 hores de temps; jo m'he de basar en el que vostès prediquen en el seu programa. I aquí veig escrit amb tota claredat que vostès viuen encara una mica a un altre món; sí que reconeixen -i parteixen d'aquesta base- que hi ha continguts espectaculars de creixement del PIB i nivells de renda; però, clar, això no lliga amb un grup polític que encara ha de passar per una crisi d'identitat i a posar-se al dia entre el que va ser durant un anys Europa i el que és avui Europa, i que Espanya encara va amb una mica de retard. I, clar, haver de dir clarament que el nivells de renda són bons i el creixement econòmic és bo -perquè si no ho diuen no els creu ningú. Si no comencen per aquí no els creu ningú- lògicament després han de posar els tres peus del seu pensament polític.

I jo llegesc a aquests tres peus, el que vostè diu tres contradiccions: Una primera que és intentar encara una reminiscència de la lluita de classes "però està mal distribuïda. Els que estan a baix estan molt malament, els que estan a dalt estan molt bé; i a més les dones estan més malament i més torrades i més despreciades que mai". És l'única manera que tenen de moure una classe social, a veure què; però aquesta classe social ja ho té massa aclarit a això. El que passa és que s'obliden que a més del creixement polític, a més del creixement econòmic l'atur és el més baix, la creació d'ocupació és la més alta, hi ha més empleats que enlloc i hi ha més ingressos per família. Perquè el que jo els deia fa un moment, i ho tornaré a repetir, perquè si no, no s'entén, és -i serveix igualment per tot- que efectivament hi pot haver un sector més baix, el més darrer d'aquesta escala de progressió dels ingressos, que té efectivament uns ingressos més baixos que els altres, més baixos que la resta d'Espanya, però que no val treure aquesta conclusió, perquè aquest és un sector mínim en nombre de persones, i que si avaluen com avaluen els servicis de la renda els ingressos totals i no només els salaris, no estam en aquesta posició que volen d'Espanya, com tampoc estam amb 25.000 persones a les bosses de pobresa, com han volgut suposar. Molt al contrari, els estudis fets per vostès i pels sindicats, i pels elements més considerats i més coneguts i que més ho dominen, calculen que com a molt pot estar entre 3.800 i 4.000, i que amb el suport transitori comunitari que donarà ajuda a unes 300 famílies, es pot arribar a una solució del percentatge més gros d'aquest tema de les bosses de pobresa. I per si un cas no creuen les dades que jo li

don, hauran de creuer les que ens han donat UGT i Comissions Obreres, i hauran de creure les que fan i donen per bones el Ministeri d'Assumptes Socials. I miri que m'agradaria que d'aquest no n'hi hagués cap, i miri que m'agradaria que amb la nostra actitud de serveis socials no en quedàs aviat cap, però no perquè estiguessin atesos socialment, sinó perquè haguéssim estat capaços de crear rendes, siguin salarials o d'un altre estil, suficients perquè tota aquesta gent pugui viure.

El que passa és que aquesta actuació seva va junta amb una indefinició rotunda i clara. Diu que el creixement econòmic no acabarà mai amb l'atur. Doncs miri, el decreixement econòmic farà incrementar l'atur i la pobresa fins al límit de l'infinit. I l'única solució definitiva i duradora per vies de contractes millor o pitjors perquè això no passi i de crear rendes és que el creixement econòmic -no tornem confondre, no dic el creixement en nombre de places turístiques i en creixement amb desenvolupament en contra de l'ecologia- permeti la creació de més llocs de feina i de més rendes,

Les altres dues contradiccions, jo li hauria admès que te raó, però li hauria admès fa quatre anys. Fa quatre anys vostè tendria raó si digués que el model de desenvolupament de la nostra comunitat -i fa vuit encara més- ha descansat en un creixement extensiu, perquè era ver; i que això era dolent, perquè era ver; però mantenir que avui la política d'aquesta comunitat i el sentiment d'aquesta societat va per aquesta via és haver quedat ancorat al passat. Ha arribat una mica tard, avui aquesta lluita ja és una lluita assumida per tots i des de fa quatre anys.

I a la tercera de les contradiccions també ha arribat tard, perquè torna incidir que el creixement econòmic per a nosaltres és un increment d'oferta, un increment de places, un increment econòmic de la comunitat que minva el continuat pes específic del sector industrial, quasi en desaparició, com les activitats agrícoles. Idò no és ver, hem tengut ben prou esment que l'activitat no decreixés. No ha augmentat, però vostè és conscient que es fan els mateixos parells de sabates, però amb una qualitat molt major, i que es fan amb un preu molt major, i amb un valor afegit molt major i amb un rendiment molt major? Que efectivament s'han hagut de tancar fàbriques, perquè el que es feia manualment s'ho ha menjat la tecnologia, pot ser, és; però no ha decrescut el valor del producte de la nostra indústria, ha incrementat; el que passa és que el sector turístic ha incrementat tant que la proporció és més baixa. I tres quarts del mateix en l'agricultura. No hem cancel·lat aquests darrers pagesos als quals feia referència el PSM, al revés, hem cercat fórmules per potenciar que tinguin noves expectatives; ens ha costat fer-los canviar la mentalitat, ens ha costat dur-los per un altre camí, però al final han trobat vies, tal vegada no les més adequades encara per donar solucions totals al grup, perquè ens agradaria que incidissin més al consum d'aquí, però sí vies per trobar una renda econòmica important a través de l'exportació.

És comú que al partit que comanda li diguin que té -ho he de llegir, perquè jo som molt curtet-: "una xarxa endogàmica i clientelar d'interessos que té com a objectiu fonamental l'autoreproducció d'aquest mateix poder". M'ha de perdonar, però els que em coneixen saben que em costa molt de temps està sèrio, i això ho feia dissabte i diumenge, i divendres horabaixa, escoltant i llegint, escoltant-me a mi mateix, i llegint coses com aquesta, se'm va escapar escriure aquí devora "i un llamp!". "I un llamp!". No és ver això, el que passa és que vostès no volen creure que és cert el que jo les deia ahir al discurs, i ho he dit no una vegada sinó cent, que les postures polítiques i les bases d'actuació del nostre grup, cada vegada estan més pròximes a la manera i al pensament, a la forma d'actuar, als sentiments de la nostra societat, i per això ens donen a nosaltres el suport. Perquè diu que això només és el principi per després fer una utilització partidista de les institucions i generar un clima d'amiguisme i corrupció equiparable al que ensombreix el panorama polític de l'Estat.

Jo, perdonant les comparacions, no en tenc cap, de Roldan; i no perquè no tenguí la Guàrdia Civil, que no n'hi ha cap a qui hagin acusat de dur-se'n una pesseta a ca seva, i encara no en tenc cap que se n'hagi duit el Butlletí Oficial de l'Estat, en aquest cas el Butlletí Oficial de la Comunitat, sense imprimir a ca seva. I encara no en tenc cap que se n'hagi duit ni els fons reservats, perquè no en tenim, ni s'hagi reservat els fons per a ell, perquè tampoc no hauria pogut. Ja no parlem dels altres temes, del GAL o del Cesid, o de l'extorsió, o dels morts davall el llit. El que passa és que n'hi ha d'ingenus que veuen que qualcú tracta insistentment de reproduir aquí i a altres bandes el mateix mal que a ell l'afecta i, incauts, cauen, es deixen enganar, perquè el contrari seria pitjor, si és que ho creguessin realment, perquè això em demostraria que a pesar de la preparació d'aquest grup, no saben llegir la realitat.

Miri, hi ha moltes coses del seu programa amb les quals podria coincidir, perquè hi ha coses que són lògiques, i hi ha beneficis per a la comunitat amb les quals es permet que uns programes tant distants, i uns pensaments tan distants com el seu i el meu, perquè si no fossin distants seuríem al mateix costat, o vostès aquí o nosaltres allà; però n'hi que em cregui que no els puc admetre. Ja li he explicat allò de l'agricultura i de la indústria, no hi tornaré. No faré referència, per no allargar-me, a concrecions per jo tan males d'entendre, que són tan purament filosòfiques que crec que són impossibles de dur a la realitat; però sí li faria veure que no podem desacreditar els sistemes que tenim, als quals està muntada la democràcia d'aquest país, i dir que no són bons quan no ens convenen, i dir que són bons quan ens afavoreixen. Perquè jo pens que si un sistema democràtic està muntat com està muntat, i tots l'hem acceptat, mentre no es canviï, mentre no es modifiqui és bo; i no val parlar que en tot moment aquells que han rebut la responsabilitat de governar hagin d'estar acudint a sistemes democràtics també, però que no estan establerts, pels quals la ciutadania en forma assembleària hagi d'anar dient als que governen en cada moment què entenen. Hi ha els seus camins, hi ha les seves fórmules, hi ha la seva participació, hi ha la iniciativa popular, hi ha tota una sèrie d'accions, però no aquestes.

Em cregui que no entès, ni crec que sigui bo que un dels cinc principis bàsics, un dels cinc elements centrals que per jo són declaracions de principis, molts d'ells buits de contingut, sigui el de l'austeritat -que l'austeritat és bona-, però que l'austeritat passi per reduir fins i tot els consums privats superflus, considerant-los insolidaris. Jo crec que la nostra societat està fonamentalment basada en el consum, en part, i que una de les maneres que hi ha que el creixement econòmic marxi, és crear noves expectatives, noves fórmules, nous sistemes, noves intencions, noves ambicions. Per què? No perquè tothom quedi igualat al mateix sistema, que això ja sabem que és un fracàs absolut, sinó que cadascú des de la base en què està pugui prosperar, pugui augmentar la seva qualitat de vida.

Amb el tema de l'aigua ens posaríem aviat d'acord. Em pareix que no ens hi posaríem tant en les seves fórmules per mantenir la petita i mitjana empresa amb una permanent il·lusió, perquè torna anar al socialisme igualitari; així com sí que li vull dir que crec que tot això que vostè demana d'actuacions en funció de protegir la petita i mitjana empresa, sobretot aquelles que tinguin dificultat per mantenir-se o per possibilitat de perdre llocs de treball, crec que per tot això hi ha unes línies de crèdit al circulat i a la inversió, que són el que vostè vol.

Em pareix que li falta una mica de coherència, perquè per un punt em lleva un munt de conselleries, però per una altra banda me'n posa unes altres. Per tant, preu per preu ens tornaríem a quedar igual, i a més em crea una direcció general dins Turisme que em pareix que tendria poqueta feina. No convé que mostri molt el seu programa als mitjans de comunicació, perquè el principi bàsic més important és llevar tota la publicitat institucional, controlar-la al màxim, i que no hi hagi en absolut actuacions d'aquest estil perquè quasi sempre són supèrflues. El que passa és que després incoherentment cadascun dels elements per impulsar accions afegeix que convendria que es facin accions de promoció i projecció, i d'educació de la societat a través de tots els mitjans: Una de freda i una de calenta, no sé amb quina m'he de quedar.

Em preocupa -a pesar que m'agradaria, i torn incidir en el tema de la pobresa- poder incrementar tot aquest sistema d'atenció. Crec que hem fet molts i molts d'esforços per tot allò que estava al nostre abast; però vostè demana encara un esforç major, perquè aquí on hi ha una política en aquest moment de reducció de tot això que és el benestar social, o que fins ara s'ha vengut definint com el benestar social, o que -si ho vol- jo li diria més les garanties socials d'actuació, siguin substituïdes unes per les altres, i ja que no les pot fer l'Estat, les vagin incrementant al seu abast ajuntaments, comunitats autònomes i actuacions d'administracions inferiors. Però vagi alerta, això és bo, la idea és fina, però hem d'estar esment en no traslladar el dèficit públic d'un costat a l'altre, perquè al final el dèficit públic se suma tot, i si volem entrar a Europa, i si volem reduir el pressupost, i si volem reduir la fiscalitat, i si volem anar directes a complir el que Europa ens demana, haurem d'intentar no entrar en aquests temes.

No em vull fer molt extens en el tema del turisme. Em pareix que necessita el seu programa un repàs bastant generalitzat, perquè si bé creu en les alternatives totals al turisme, no les té molt clarificades, i crec que aquí se li podria veure una fica també errades de programa importants. L'Escola universitària de turisme no ha de menester ser menys elitista i dedicar-se a altres coses, a devora, comparada té una escola d'hosteleria per cobrir aquelles altres professions, oficis i mitjans que facin la professionalització dels nostres treballadors de totes les categories, puguin arribar tots i cadascun d'ells a la màxima professionalització. Per tant, crec que no és impossible, i crec que és un error -i ho vull deixar aquí ben clar des del primer moment, perquè s'ha discutit i s'ha debatut en aquest parlament- plantejar un majorista que comercialitzi les places turístiques, que sigui públic i amb majoria del Govern. Aquí tothom critica les empreses públiques, i ara ha de venir una empresa pública amb majoria del Govern a solucionar el problema de l'hoteler que no ha estat capaç de competir a dins el mercat per treure endavant les seves places. Em pareix que això seria una equivocació. Miri el que li diré: seria tan dolent -però no em va quedar més remei- com assumir Agama, perquè si un govern i una administració és mal productor de llet i és mal comercialitzador de llet, li asseguro que seria tan mal comercialitzador de tot allò que siguin places turístiques, i no vulgui saber els guirigalls que es muntarien per saber si he afavorit aquest, o s'han valoritzat més unes places que les altres. Jo crec que la competència i la competitivitat és el que mou precisament aquest sector, i el que l'ha de fer moure.

Li dic a vostè, i ha dedicat una gran part de la seva intervenció al tema de la corrupció, al tema de jutjar. Ha començat fins i tot per les olivereres. Dotze anys fa d'aquesta actuació que va quedar clarificada. El Bon Sossec, el *Calviagate*, el transfuguisme. No ho podia fer de menys, els té posats al programa, té la llista completa, o quasi completa; supòs que n'hi hauria que n'hi afegirien qualcun més, perquè n'hi ha que creuen que els he fet moltes més maldats. Però miri, la nostra responsabilitat és una cosa molt seriosa; i així com li he dit que no em posaré a defensar-los un per un, i molt que m'agradaria defensar el Sr. Simarro, que sap que el defens en totes i cadascuna de les ocasions; i molt que m'agradaria defensar el Sr. Guillem Vidal i el Sr. Jaume Font, que saben que els defens sempre que tenc motiu i oportunitats; i bé que he defensat la intervenció a Bon Sossec, i bé que he defensat com varen donar la Inspecció tècnica de vehicles, i crec que ho varem fer també ajustat a dret; i no tenc res a veure amb el *Calviagate*, no ho cregui. Però vostè proposa tot un codi ètic. N'hi ha d'altres que també ho fan. Vostè estarà aquí durant aquest quatre anys, i podrà veure totes i cadascuna de les actuacions, i criticar-les una per una, i controlar-les amb la forma més (...), i veurà com l'honestetat d'un grup permet que jo li digui avui que es parla de xifres milionàries de comissions i d'il·legalitats; i que igual que li he dit avui i ara, clar i llampant, que no hi va haver prevaricació ni en la concessió del túnel ni a les pròrrogues, pot ser molt bé que d'aquí a qualche dia, no sé quants, ni hi hagi xifres ni hi hagi comissions, ni hi hagi il·legalitats. I llavors li hauré de fer la mateixa pregunta que els he fet al començament, només que han de saber esperar, perquè des de dia 30 de juliol -m'en record molt bé, no se m'oblidarà mai aquesta data. I em dirà "i com se'n recorda tan bé del dia que va començar Brokerval, idò perquè m'acabaven de fer un xap de setze punts a un colze i anava molt impacientat, i vaig anar un mes amb el colze així; no se m'oblidarà- des d'aquell dia he sentit parlar i se m'ha acusat, i se'ns ha acusat, a consellers, alts càrrecs del PP, de talons, de talonaris, de matrius de talonaris, de firmes, de comissions, de vint-i-cincs, de cinquantes, de setanta-cincs, i encara és l'hora que hagi vengut ningú amb un sol. Per dues raons: primera, perquè no hi són; i segona, perquè a més no hi havia motius perquè hi fossin, perquè 178.000 pessetes, si no vaig molt equivocat, de benefici que va obtenir del conjunt de les inversions del Govern de comissió una empresa com aquesta -com Brokerval, em referesc. Inverbroker, Brokerval, ja no sé, tot és una seqüència- no crec que doni per aqueixes actuacions si no estan bojos.

Però a més, perquè amb tota claredat, quan s'acusa a un de mentir, s'han de repassar bé els papers, i les accions del Govern es definiren amb claredat; i les accions fetes per qualsevol es varen anar definint en aquesta comissió i en aquest parlament, i el primer dia a la premsa i en aquest parlament vaig deixar clar que les actuacions de caràcter privat d'empreses i societats que res tenguessin a veure amb doblers públics no eren competència de ningú. Dic això per a aquells malèvols que una vegada i l'altra també s'omplen la boca parlant d'un fill meu, o s'omplen la boca parlant de persones pròximes que un no sap el que fan ni el que deixen de fer. Perquè això sí que causa perjudici a la joventut; això sí causa i crea problemes a l'hora de valorar el que és la política; això sí causa un sistema de pensament dins la nostra societat que arriba a fer oi i a fer vergonya.

I encara ara n'hi ha que creuen que la inversió del partit acabarà després d'investigacions, de punyir -i com diuen en mallorquí, de punyir i de culetjar- tot el temps que faci falta, demostrant-se que la inversió del partit és un resultat del túnel de Sóller que em correspon a mi, que la divisió de 2 entre no sé quants i entre no sé què. I al final, perquè no m'han volgut escoltar, hauran de donar-me la raó que tot això, res, que tot això no és ver, i que jo sí tenia la raó. Però això em costarà molt de temps, molta paciència, molt de bon esperit, però estic disposat a emprar-lo tot el que faci falta. I com que tenim quatre anys per conèixer-nos, que no ens coneixíem, veurà com jo sí tenia la raó. Això és el que hi ha, el que li puc dir, el que li afirm i el que li garantesc.

I miri, Sr. Sampol, avui el trist, (...), avui el trist pareixia vostè. -Sr. President, si m'allarg molt em pot encendre el llum. Tal vegada em faria un favor- A vostè, no sé si l'he de felicitar-qualcuns ho han fet amb jo- o li he de donar el condol, perquè crec que tenc un motiu de felicitació per a vostè. Recordi el darrer debat de l'estat de la Comunitat, vostè em va fer una comparació que el PSM era com un globus... No, Pere, Pere, Pere... era com un globus -jo dic un *globo* encara- que poc a poc s'anava inflant, que els resultats els beneficiaven, i que l'expectativa de futur era millor. I com que encara sé comptar, li he de donar l'enhorabona.

Però també crec que hi ha dos motius, que poden ser tres, de condol. Dos fracassos: -Tots fracassam, a mi em diuen que he fracassat i he estat el més votat, ara pensí els que no obstant han botat- Un, que no ha sabut aprofundir suficientment dins el vot perdut per l'esquerra -vostès n'esperaven més, sigui la veritat dita- i al mateix temps creien que tendrien la possibilitat d'aturar amb la ruptura el creixement d'aquell altre grup que també ha comparegut en aquest parlament, i que vostè o el seu grup creien que aconseguirien frenar-li l'entrada. Per tant, un nou fracàs. Però el seu fracàs més gros ve precisament de l'altre, no del *globo*, sinó de la bufeta. Se'n recorden que aquí dalt em va fer imitant el *tablado* del Rialto, i va dir que també en sabia, "I vagi alerta que vostès són com una bufeta i no faci "psssssss". Bé, idò, res. Per tant... a l'enrevés, aquesta bufeta ocupa més espai, s'ha inflada més, s'ha engrandida més, i ara té una responsabilitat més gran, i a més en solitari.

Què vol que li digui? No ha tengut sort. No ha tengut sort, i això que vostè té sentències que van carregades de raó. Ja sap que som d'aquells que me l'escolt fil per randa. I vostè a l'hora d'iniciar una campanya política es dirigeix als seus afiliats..., no, perdó, es dirigeix a tot l'electorat d'aquesta comunitat i li diu com final de tot un plantejament polític; interessa que la joventut s'animi, que la gent hi participi, però els diu "l'activitat política no necessàriament de crispació i enfrontaments, ni tampoc s'ha de deixar en mans dels oportunistes". Raó tenia, va convèncer l'electorat, perquè crispació en procuren muntar un *rato*, i enfrontament tot el que poden. Jo no els neg que això no sigui un dret seu; segurament ho és. Però certament el poder no l'han deixat en mans dels oportunistes; l'han deixat en mans -perquè el poble és savi- d'aquells que en lloc de crispar tracten de governar i de fer-ho el millor que puguin.

Li he contestat dins la contesta d'Esquerra Unida -m'admeti que no la repeteixi- els tres punts bàsics pels quals tant l'un com l'altre m'han demanat que em retiri. I jo, sincerament, ni Brokerval m'empegueeix, ni crec que m'hagi de retirar per això; ni crec que hagi prevaricat en absolut, ni que hagin prevaricat els meus consellers amb les pròrrogues, i per tant m'hagi de retirar; i estic segur que al final vostè convindrà amb jo que no hi havia tals xifres, que no hi havia comissions, que no eren il·legals, i que per tant cap de les tres coses m'oliga avui a prendre el camí que vostès voldrien que prenguéssim. I en canvi, si em permet tornar-li dir, quan hi hagi sentències les han d'acatar, i les han d'acatar respectuosament, no sigui cosa que passi com quan al Greenpeace li posen una multa, que hi diguin que els jutjats intenten criminalitzar la política o criminalitzar l'ecologisme en aquest cas. Tots som molt més respectuosos.

Jo sé que li molesta que li digui fonamentalista, i m'he fet promesa formal i ferma de no tornar-li dir en quatre anys. Tot això haurà guanyat, i això que ara he ajuntat els dos grups més utòpics. Però és que efectivament és ver, és una utopia això seu, el seu projecte és una utopia. És un utòpic postmodern, ni vol. Aquell és un utòpic un poc passat *démodé*, encara li falta passar; i vostè és un utòpic postmodern, perquè sense renegar -perquè no hi renegadels principis del socialisme llibertari, tracta d'amagar-los baix d'una capa de nacionalisme, que es ven molt bé, d'una defensa d'una sobirania territorial, que no s'atreveix a definir geogràficament, perquè no fos cosa no es venés bé, però que sí que es veu quan la defineixen culturalment i lingüísticament, com un entreguisme forà. I això els mata, perquè com que volen ajuntar el diví i l'humà, i això només ho va aconseguir un, i era fill del pare, després a vostès no els consona res del que fan. S'ajunten amb CiU, que és el defensor de l'energia nuclear, i aquí ens diuen *abajo la incineradora*. S'ajunten amb CiU, que sí o no sí vol modificar la Llei de costes i que sigui de les comunitats, cosa que vostè, que cregui que sigui de les comunitats per ventura ho defensa; que la modifiquin, no; i que la manegi jo, menys. Però al final vostès el que volen és més protecció, quan saben que això va per un altre camí. Vostès donen suport a una CiU que està propiciant, impulsant, forçant... no sé si dir-ho fins i tot amb un terme un poc més groller, violant políticament al Grup Socialista per una reforma laboral a ultrança, i vostès se'n van a encapçalar el primer de maig dient *abajo la revolució*.

Vostès acusen el PP d'una dominació clientelar, i vostès al seu propi programa diuen: "una societat civil forta és símptoma d'un dinamisme social del qual hem d'estar orgullosos. Per això col·laborarem amb tot tipus d'organitzacions econòmiques, sindicals, de veïns, sanitàries, humanitàries, ecologistes, culturals, juvenils i d'esplai, que permetin incorporar a la població a la tasca solidària de treballar pel país i oferir la seva activitat altruïsta a la ciutadania". *Acabáramos!*, fins aquí aniríem bé; però hi ha més. I després afegeix "però les administracions públiques han de donar suport decidit, logístic i econòmic a tot això" És a dir, anem a governar des de fora sense governar, ja que no ens ho donen les urnes. Això és clientelisme encobert, predicat clarament i amb voluntat de control i de dominació. Ajuntin això amb aquest esperit que també posa el seu -i aquí se semblen a l'altre grup- esperit d'aprofundir en la democràcia, que vol dir consultes i referèndums que es considerin pertinents, i modificar la legislació del règim local, aplicant la participació veïnal. Total: tornar a destruir allò que la democràcia fa amb els vots a l'hora de triar qui són els representants, és a dir comandar sense guanyar les eleccions.

I aquest és el panorama amb què es troben, i aquest és el panorama amb què vostès lluiten. I aquestes són les raons per les quals creuen que el meu partit no pot de cap de les maneres governar. Idò jo, miri per on, crec que aquestes són les raons per les quals la nostra societat, que és una societat que té les coses molt clares, ens dóna suport per continuar lluitant tot, tot el que faci falta. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas Fons.

Evidentment la votació no tindrà lloc a les nou. En conseqüència es proposa com a hora de votació la de finalització d'aquest debat.

Passam al torn d'intervenció en rèplica. Sr. Grosske, té la paraula.

Prec silenci als diputats, per favor

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Si el Sr. Cañellas em permet una primera cortesia, el vull felicitar perquè és una persona graciosa. A mi, m'ha fet gràcia; i trob que amb el que està caient i així com està el món, és d'agrair que la gent vulgui fer gràcia. Ens ho passam tots més bé, i aquestes situacions són més bones de passar, en definitiva.

També li agraesc la lectura durant el cap de setmana del nostre programa. És una mostra de rigor polític, d'interès que li agraesc sincerament. Sospit que també hi ha una certa intenció de distreure el debat del seu propi programa i de la seva pròpia situació política perquè, clar, mentre es debat el programa d'Esquerra Unida no es debat el seu, no es debat la seva trajectòria política, no es debat la seva situació. Però de tota manera està bé, perquè durant quatre anys supòs que s'hauran de debatre en aquesta cambra lleis, proposicions, políticament importants i convé que tots, efectivament, ens llegim el "programa, programa, programa" de cadascú, i aprenguem a conèixer-nos i a conèixer quins són els nostres punts de vista.

I efectivament diu vostè que vivim a un altre món. És més modest que el Sr. González, que li va dir a Anguita que vivia a una altra galàxia. Però vaja, per allà anava la cosa, en tot cas. Està bé, la veritat és que si l'altre món és el món que vostè representa, a mi no em molesta. No sé quin món és millor, tenc la meua opinió, però no em molesta viure a un altre món.

Diu que reconeixem el nivell de renda que s'ha assolit en aquesta comunitat. Ho he fet a la meua intervenció sense cap tipus de problema; però diu que apel·lam al fet que hi ha desigualtat socials, que hi ha gent que ho passa malament perquè, clar, hem de menester encara una mica de lluita de classes, i remoure una mica el *cotarro* perquè la gent ens voti, i tot això. Miri, quan nosaltres parlem de famílies que estan al llindar de pobresa, que n'hi ha moltes, quan parlem d'aturats crònics, quan parlem -que no n'he parlat a la meua intervenció, però que és un fet- que aquesta és una comunitat on hi ha una gravíssima incidència de la sida associada a problemes de marginació, d'aquestes persones que no són els únics pobres o els únics marginats d'aquesta comunitat, que efectivament poden ser susceptibles de ser usuaris del salari social, no estic parlant del meu electorat. El meu electorat són bàsicament persones entre 25 i 50 anys treballadors qualificats, són treballadors d'empresa ben assentats. Els que estan en situació de precarietat, de marginació etcètera, o no ens voten a nosaltres, o molt probablement no voten. I jo comprenc que el fet que nosaltres facem cavall de batalla sense pensar en els vots, probablement l'agafa una mica fora de camí, i realment no ho acaba d'entendre, però és així. Quan apel·lam als marginats, quan posam els marginats damunt la taula o damunt del taulell d'aquest debat, no parlem del nostre electorat. Aquesta gent molt probablement no vota ningú, i si veu aquest debat probablement no ho farà en bastant de temps.

Molt succintament, perquè naturalment no vull entrar ara en un debat d'Esquerra Unida, això quan jo sigui el candidat a la Presidència ho farem en profunditat, ara ho farem molt de passada, no en faltaria d'altra. Efectivament hi ha contradiccions amb l'equilibri ecològic en el sistema de desenvolupament que vostè representa; i vostè s'oblida de dir que en el Pla d'ordenació de l'oferta turística, que en el planejament urbanístic actualment vigent als municipis es preveu la possibilitat d'un creixement molt impactant en termes quantitius, un creixement extensiu que suposaria una pressió molt substancial sobre el nostre territori. I efectivament hi ha desequilibris econòmics malgrat que creixent, en el sentit que la nostra economia està progressivament terciaritzada, independentment que s'apliquin o s'intentin aplicar polítiques que corregeixin aquesta situació, la veritat és que això és una economia cada cop més terciaritzada.

I aquest paràgraf tan rar, però que vostè ha llegit molt bé -i el felicit també- on es parla d'autorreproducció del poder, etcètera -ho ha llegit perfectament- i on es parla de xarxa clientelar, efectivament és així. Això és una comunitat petita on aquests tipus de mecanismes funcionen divinament, i funcionen a nivell de funció pública, a nivell de tercera edat... Ja que vostè conta tantes anècdotes, no és el meu estil, però en contaré una: L'altre dia estava parlant amb una usuària d'un centre de la tercera edat, que em contava molt satisfeta que hi havia anat en Fageda, l'havia besada, i no sé què. En fi, es veu que va ser un moment culminant de la seva vida present. I després vàrem parlar del centre veïnat, que era el d'avinguda Argentina, i va dir "no, però aquest és de l'altre partit"; i jo dic, mare meva, quina concepció té aquesta dona dels serveis que se li presten des de l'Administració quan diu que "el meu centre és del partit aquest, i el centre d'avinguda Argentina és de l'altre partit". I efectivament hi ha una utilització clientelar de la política de tercera edat. Hi ha clientelisme en les transferències als municipis que es fan, per exemple, des del Consell Insular, clientelisme en les subvencions, etcètera, i això explica que a una comunitat paral·lela en tantes coses a la nostra com és Cantàbria, una persona com n'Hormaechea, malgrat tots els problemes que ha tengut, ha pogut al marge del Partit Popular mantenir una quota important d'electorat i de poder perquè efectivament havia teixit aquesta mateixa xarxa clientelar que vostès han teixit en aquesta comunitat. No sé si qualque dia l'empraran en el mateix sentit que ho ha fet n'Hormaechea a Cantàbria perquè les coses vinguin donades d'aquesta manera -jo he apuntat la possibilitat en qualque moment- però és un fet que aquesta xarxa clientelar s'ha creat.

I em sap molt de greu per la publicitat institucional, però és una vergonya la manera com s'empren els doblers públics en publicitat institucional, perquè no es fa en funció de campanyes informatives, de campanyes concretes, sinó que va en funció d'amollar doblers, de quedar bé, de castigar presumiblement segons quin tipus (...), i en definitiva creant una xarxa clientelar d'interessos i utilitzant els doblers de tots els ciutadans, això si no es fa directament i d'una manera descarada publicitat del propi partit, com aquelles campanyes del "pel bon camí", "pel bon govern", i tota aquella història que es varen muntar a una campanya electoral. I nosaltres volem en el tema de la publicitat institucional i altres temes, tenir una política d'austeritat, i no ens sap gens de greu parlar de reducció del consum privat. Jo m'imagín que quan ho ha vist vostè ha dit "fantàstic, ara podré vendre que volen llevar les rentadores a tothom, i que hauran amb el sabó aquell de Lagarto a les piques de rentar". Tampoc no és això, però això correspon a un concepte de qualitat de vida distint que no passa necessàriament per una progressió encadenada del consum a tots els nivells, i un consum també a nivell privat. És a dir, és un altre concepte de qualitat de vida, no es pot utilitzar d'una manera grollera, com dir que volem tornar al neolític, però sí de remarcar -i vostè ho va dir ahir d'una altra manera- que efectivament qualitat de vida no només és progrés material, sinó que també són conceptes espirituals -ho va dir vostè-, de convivència, de cultura, d'instrucció, etcètera; i perquè ens adonam que això és un món -des d'Esquerra Unida, que tenim una visió global de les coses, o ho intentem fer- de desigualtats, i la desigualtat Nord-Sud, la desigualtat dels països desenvolupats i subdesenvolupats, la misèria que es viu al tercer món -misèria que supòs que em reconeixerà, perquè així com aquesta d'aquí està més dubtosa, la del tercer món supòs que ningú la dubtarà, i a nosaltres ens preocupa- i evidentment un reequilibri dels recursos a nivell planetari passa per ajustaments a la manera de vida de tots, dels països desenvolupats també.

Naturalment per a un govern que després de trencar-se una cama dona un 0,13% a solidaritat amb el tercer món -0,13 que és molt menys que el 0,7, que és un 0,70. Ho dic perquè si qualcú s'ha fet un embull amb les xifres-, i que fins ara donava, com a les *patatillas*, el 0,07, efectivament comprenc que això també li soni d'un altre món.

Vostè ha estat amb el tema del túnel... no, primer... exacte, de l'adjudicació i la prevaricació menys prudent que jo. Jo he dit que s'haurà d'estar al que diuen els jutges; vostè ha dit "segur que aquí no hi ha hagut prevaricació". Bé, n'és molt lliure. No hi ha, efectivament, processats; seria impossible en aquest moment de la instrucció que ja hi hagués processats, però hi ha hagut una admissió a tràmit d'aquesta denúncia, per això hi ha aquest escàndol, perquè si la denúncia no tengués fonament, el jutge no l'hagués admès a tràmit. I després de les primeres diligències practicades, i de les primeres declaracions d'ex-consellers i consellers del seu govern, el seu advocat ha intentat un arxiu de les diligències, i no ho ha aconseguit. Per tant, sense predir el que pugui resultar d'aquest sumari, sí que deix això damunt la taula, perquè es vegi que efectivament almanco indicis raonables que pot haver-hi prevaricació, això és segur. I lògicament, si al final no n'hi ha, jo no aniré a fer cap campanya per enlloc, i li contest la seva pregunta: Jo fent aquesta denúncia, o Esquerra Unida fent aquesta denúncia, ha prestat un servei a la democràcia i un servei a la netedat, naturalment, a les institucions públiques. Si va bé, en el sentit que no hi hagi prevaricació, perfecte. Que n'hi ha?, que es depurin les responsabilitats. Però el fet de denunciar, lògicament, és un servei a la democràcia. I la denúncia no és frívola, la denúncia no està injustificada des del moment que s'admet a tràmit pel Tribunal Superior de Justícia.

I sobre el tema de les comissions -i acab amb un segon, Sr. President-, vostè també ha dit molt taxativament que no s'han cobrat. Idò miri, jo diré des d'aquesta tribuna allò que he dit durant la campanya electoral amb la mateixa claredat, jo diré que sí s'han cobrat. Hi ha un mitjà de comunicació en aquesta terra que ho va dir també. Vostès el varen amenaçar amb una querella, no la varen arribar a posar. M'imagín per què no. Jo no sé si ara amb això que som parlamentari tenc immunitat o una cosa d'aquest tipus; hi renunciï ara mateix, si em volen posar la querella, me la posin; jo dic que sí han cobrat comissions des del Partit Popular.

I efectivament, i per acabar amb allò d'un món i un altre món, volia posar un exemple gràfic. Miri, aquí tenc un retall de premsa... que per cert, en unes circumstàncies normals també li podrien posar una querella, a aquest mitjà de comunicació, que en aquest cas és un altre diari respecte a l'anterior, perquè diu taxativament, sense cap tipus de reserva "*El PP pagó una cena de más de mil militantes con dinero del túnel. Aznar i Cañellas han protagonizado actos en el Gala Night ibicenco, que cobra una parte de las comisiones*", etcètera. Ho diuen afirmant-ho, ho diuen desafiant una querella. La diferència, el que fa que un estigui a una galàxia i l'altre a una altra galàxia, és que si jo em veiés en aquesta foto deixaria el partit, deixaria l'activitat política, i em faria molt de problema trobar-me amb els meus veinats a l'ascensor de ca meva. Vostès no dimiteixen, no deixen la política, i a més es presenten com a candidats a la Presidència d'aquesta comunitat autònoma. Aquesta és la diferència.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Grosske. Sr. Sampol, el seu torn de rèplica.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats, Sr. Cañellas. Què m'ha dit?, utòpic postmodern? No entraré per aquesta via, perquè podríem acabar molt malament, però estic temptat de dir-li -no li diré-, estic temptat de dir-li carca passat de rosca. No li dic. I per què passat de rosca, com diuen els mecànics? Perquè els debats sobre programes electorals varen ser fa un parell de setmanes, el temps de campanya electoral, i vostè no va venir a cap debat. I on era, quan els candidats, els caps de llistes debatíem els programes electorals?, i on era el cap de llista per Mallorca del Partit Popular? No hi era. Ens enviava la Sra. Estaràs, no hi ha res que dir, no ens vàrem barallar, però era l'hora de dir-nos tot el que ens ha dit a tots, que si el nostre programa, si un és idíl·lic, l'altre és utòpic, si el meu és postmodern... i no avui aquí, quan vostè té tot el temps del món, quan el reglament no li taxa el temps a vostè, quan té avantatge damunt nosaltres, que només tenim un temps reglat. No va debatre ni una vegada.

La veritat és que el president m'ha dit quinze minuts, però jo ja hauria d'haver acabat, perquè aclarit aquest tema, ja me n'hauria de tornar. Però vaja, em tem que alguna de les rèpliques al portaveu d'Esquerra Unida també m'afecta a jo, i hi entrarem. Tornarem tocar el túnel de Sóller. Evidentment el concurs va ser legal, però de fet hi ha una cosa, el concurs, l'adjudicació ningú la va impugnar, com tampoc ningú va impugnar les 32 adjudicacions que li he llegit fa una estona, que el Tribunal de Comptes considera que estan adjudicades sense respectar l'ordenament legal. I si les haguéssem impugnades, primer per la via del contenciós administratiu, segur que haurien estat declarades il·legals, però ningú no ho ha fet, perquè aquí tot el dia podríem estar als jutjats. I les responsabilitats, les hem d'aclarir aquí, al Parlament.

Però, què passa després de l'adjudicació del túnel de Sóller? Passen quatre factors importants: Primer, l'empresa fa fallida, el túnel no es construeix, de fet encara em pareix que les boques ja s'han trobat, però de fet el túnel encara no està acabat. L'empresa fa fallida. Segon, es coneix l'informe de solvència, que ho declara el Sr. Saiz, que qualifica amb un zero la solvència de l'empresa. Clar, i és quan dius com és possible que es qualifiqui amb un zero la solvència i no obstant això se li adjudiqui; i no hauria passat res. El Govern se la va jugar, però va fer fallida l'empresa. Era previsible, i el Govern no ho va preveure. Tercer, se coneix la connexió del túnel de Sóller amb Brokerval, i que pràcticament el gerent de Brokerval, el Sr. Berga, va actuar els darrers temps com a portaveu de la concessionària del túnel de Sóller. I finalment, es publiquen relacions de talons a tots els diaris, que provinents del túnel de Sóller van a parar a comptes corrents del Partit Popular, o vinculades a membres del Partit Popular. I això és un tema que encara no s'ha explicat, i encara hi és a temps, encara té tot el temps de món, com a candidat a la Presidència, per explicar-ho des de la tribuna. I no s'ha explicat.

I hi ha un altre element: Hi va haver un tracte de favor a la concessionària del túnel de Sóller? Sí senyor, hi va haver un tracte de favor, perquè no se li va exigir el visat del Col·legi d'Arquitectes. Un pressupost de 3.000 milions de pessetes si passa pel Col·legi d'Arquitectes ha de passar el 5%, són 150 milions de pessetes que la concessionària es podia estalviar no passant el projecte pel Col·legi d'Arquitectes. Qualsevol dels ciutadans ha de fer una obra nova, fa un projecte, l'ha de passar pel Col·legi i ha de pagar la tarifa. Però els senyors promotors del túnel de Sóller es varen estalviar els 150 milions de pessetes que el visat del Col·legi els obligava. Que això és causa de delictes i d'inhabilitació? Jo no ho sé. Políticament li hem d'exigir responsabilitats. Una clàusula especial li varen posar, una clàusula *leonina*, que va dir qualcú qualque dia, una clàusula *leonina* que no s'ha complert, que no s'ha respectat, que no s'ha exigit. De què ha servit aquesta clàusula especial?

I hi ha altres exemples. Podem parlar de Bayopsa, allà on -no sé si és el gerent o el propietari o el president- el Sr. Sanchís, venia amb una experiència d'una relació que no va anar molt bé amb el Sr. José María Aznar per devers Castella, venia amb una mala fama, pareix que ja hi havia hagut un doblerets, uns avals que havia perdut, pareix, la Comunitat de Castella i ve aquí i fa una baixa temerària perquè un projecte de 700 milions se l'adjudica per 300 i es diu que se li demanaran també unes fiances especials, ho tenc aquí perquè vaig fer una pregunta al conseller d'Obres Públiques aleshores. Pensi que el Sr. Sanchís quan se li va adjudicar el projecte el va cridar una ràdio i va dir que aquest projecte no es podria executar per aquest preu, pel preu que ell havia pujat, perquè diu que *el papel no se ajusta nunca a la realidad*, i amb aquests antecedents el conseller d'Obres Públiques diu "tranquil, li hem demanat la fiança pagut per escrit del 4% però li demanam fins a un 10% de fiança" ..., sí, un 10% de fiança però a través d'Isba i llavors li donaven un aval per cobrir la fiança de 40 milions de pessetes. Esperem que es recuperi aquest aval. Serà una de les primeres preguntes que els farem, a no esser que ja em contesti ara mateix. Aquest aval de 40 milions de pessetes d'Isba a Bayopsa es recuperarà o no? Ho veurem.

I llavors ens parla que esperem una altra vegada, torna a insistir en les sentències fermes, però al mateix moment defensa els condemnats per aquestes sentències fermes i els justifica. És una contradicció que vostè ha de superar. Bé, i llavors vénen els acudits, les bromes, no li repetiré una altra vegada el tema del teatre, el globus va esser vostè que ho va dir i jo efectivament li vaig respondre que "alerta que no es desinflàs vostè cada dia". A poc a poc i bé, com diuen al nostre poble, a poc a poc i bé.

N'hi ha més allà. Qui esperava més? Qui esperava més? No sé si se'n recordarà que al sopar de fi de curs va dir "què fareu vosaltres?", dic "mira a Mallorca anam bé quatre, anam molt bé en farem cinc". N'hi ha cinc per Mallorca, ha anat molt bé. Jo he parlat amb gent del seu partit "i què fareu vosaltres?", "trenta-tres, trenta-cinc, a Mallorca devuit, denou". No ha anat tan bé, i sobretot, tenc constància escrita que no ha anat tan bé. Hi ha una publicació, em sap greu, no he trobat un original, el demanarem via sol·licitud de documentació, és un estudi que m'han fotocopiats, "*Plan integrado para la reutilización de aguas residuales tratadas en las Islas Baleares. Segunda fase*". Posa la constitució, tot l'organigrama de personalitats que formen part, que han participat en aquest estudi, les institucions que formaran part d'aquest organisme gestor, Universitat, consells, Govern, conselleries, ajuntaments. "Ajuntament d'Andratx, la Sra. Margalida Moner i Tugores, batlessa d'Andratx", ho és. "Ajuntament de Sóller", la cosa no estava segura, posen dos tècnics, no hi ha cap polític. "Ajuntament d'Artà, Montserrat Santandreu i Ginard", han endevinat. "Ajuntament d'Esporles, batlle d'Esporles Jaume Pol Reinés", el candidat del Partit Popular. Justament el batlle és Pere Tries del PSM. Qui esperava més? S'esperaven arrasar per tot Mallorca, per tots els pobles de Mallorca, havia d'esser una agranadora. I nosaltres, evidentment a una campanya electoral tots són adversaris polítics, tothom competeix, i els vots no són de ningú, però el nostre principal adversari no és Esquerra Unida, Sr. Cañellas, el nostre principal adversari és el Partit Popular, i no perquè li tenguem mania personal, sinó simplement perquè fins ara és el que té més vots. I curiosament, aquest globus que s'infla poc a poquet, allà on creix més és a costa de municipis que abans governava vostè. I allà hi ha el batlle de Santa Maria, on fa devers cinc anys hi havia un batlle del Partit Popular. L'Ajuntament de Vilafranca, un batlle del Partit Popular. Aquesta vegada ha caigut Petra, avui batlle del PSM, era un independent però ficat en el Partit Popular, i en tornar per ventura n'hi haurà un parell més.

I, Sr. Cañellas, des d'aquí, avui evidentment és una sessió especial, però al llarg del temps, al *Diari de Sessions* ens remetem, als arxius del Parlament, als butlletins, demostren que aquí, aquest grup parlamentari és el que s'ha caracteritzat més per fer una feina constructiva, d'oposició però també de propostes diàries d'una manera constructiva. Crec que no ens pot dir que fomentam la crispació i l'enfrontament i, sobretot, el que no hem fet mai nosaltres, ningú del nostre grup, ha estat engegar ningú d'aquesta terra. I m'agradaria que m'escoltàs, Sr. Cañellas, li dic que el que no hem fet mai, ningú del nostre grup, ni jo ni ningú del nostre grup, engegar ningú d'aquesta terra. I vostè a aquesta campanya electoral ens va engegar d'aquesta terra. Jo he vist un vídeo d'un mitin seu i va dir "aquests que defensen una llengua d'una altra comunitat autònoma que se n'hi vagin", "que se n'hi vagin", i va dir "perquè aquí els únics mallorquins som nosaltres, els únics que defensam Mallorca som nosaltres". Esper que durant aquests quatre anys faci veritat això que no em torni a dir fonamentalista, perquè això és esser fonamentalistes, això és fer fonamentalisme, dir que és l'únic que defensa Mallorca, l'únic mallorquí, i engegar, encara que sigui de paraula, els que no pensen com vostè.

No li contestaré a altres coses, però sí convendria que aprenguéss, convendria que aprenguéss d'aquests que són amics nostres, que hem anat plegats a unes eleccions, que per cert el debat electoral també va passar fa més d'un any, que de vegades dimiteixen quan les coses no els van bé, i en poc més d'un any hi ha hagut dues dimissions i hi ha coses que no compartim, polítiques que no compartim, però a aquesta els l'aplaudim. A veure si pren exemple, Sr. Cañellas.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Sampol. Contrarèplica, el Sr. Cañellas té la paraula.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President, gràcies senyores i senyors. Sr. Grosske, no és la meva intenció, cregui'm, quan surt en aquesta tribuna, voler actuar en un to de gràcia, perquè som molt conscient que el límit entre fer riure o provocar la befa de vegades no saps mai bé on és, i si bé alegrar la vida m'emociona, provocar la befa em sabia molt de greu. I per tant, a mesura que passa el temps procur anar en sistemes cada vegada més seriosos.

Li vull treure del cap una preocupació. Jo no sé si en aquesta comunitat es podrà produir alguna vegada el que vostè ha definit com a "la cantabrització". El que sí li puc dir ben cert és que mai qui li parla farà el paper que ha fet en aquest joc de "la cantabrització" el Sr. Hormaechea. I li diré per quina raó única i fonamental. Jo vaig rebre un dia i una hora fa quinze anys el Partit Popular, llavors Alianza Popular, després d'haver passat el cúmul més gran de fracassos que li puguin haver passat a un partit, quasi tant com vostè, com aquell pinet que la publicitat d'Ibatur diu, en aquell moment, "*el futuro está en tus manos*" i hi ha dues mans i un pinet petit. Talment fa quinze anys em lliuraren les essències d'un partit que volia ésser alguna cosa i en aquell partit li he dedicat, com les jaculatories dels nins petits *alma, vida y corazón*, li he dedicat totes les hores del temps, tot el que tenia en la meua vida, i l'estimo, perquè crec que l'he fet un poc a la meua imatge, mai no consentiria, per la meua persona, pels meus fets, ni per la meua actuació que una situació similar a la de Cantàbria es produís per la meua falta de cap, però cregui'm que això no arribarà. I si arribava, abans, alguna al meu partit m'aficaria seny suficient dins el cap per recobrar el sentit d'una vella màxima que també ha estat una de les que m'ha servit per regir-me al llarg de la meua política, i els meus companys de partit ho saben, sempre m'han sentit a dir que hi havia dues coses que regirien la meua vida política i continu fidel a les dues. Una que mai no presidiria el partit si havia de fer la més mínima colzada, i l'altra que demanava a Déu tots els dies sentit comú per saber envellir amb dignitat, i abans de veure'm a un càrrec o a una lluita indignament, saber partir cap allà on he de partir, no com tants d'altres que encara per un lloc i per un càrrec intentarien, qualsevol sigui la seva edat o el seu estat anímic, fer l'ullastre esbrancat, perquè normalment els que ho intenten es xapen el cap. I dient tot això tan seriós, n'hi vull dir una en broma, no torni anomenar el *jabón Lagarto* que el feien a fora, si vol tornar al consum de coses d'aquí empri *El Nido* que aquest sí que era autòcton, produït aquí, a un poblet molt agradable com és Bunyola, i encara en fan molt i a més fa molt net.

De manera que pensi que amb les nostres actuacions ni les famílies, aquestes que estan al dintell de la pobresa, ni els que estan preocupats per problemes de sida o drogaaddicció, cap d'aquests que tenen una necessitat imperiosa, ha estat fora de les polítiques adequades del govern. Ho haurem pogut fer més a gust d'uns o dels altres, però han estat preocupacions importants d'una conselleria i d'un govern que ha sabut prioritzar els pocs recursos que tenia, i els que sistemàticament li reduïen, fins aconseguir que fins i tot aquells que tenien la responsabilitat i l'obligació de fer més i d'afavorir més aquest pressupost hagin hagut de reconèixer públicament que Balears és la comunitat on també més s'hi ha fet. I ja sé que res no basta, i ja sé que res no és suficient.

Sr. Pere Sampol, gens m'importa, així com vostè s'enfada si li diuen fonamentalista diuen que les veritats és l'únic que molesta, a mi gens m'importa que em digui "carca" o "passat de rosca", a ca meua m'ho diuen moltes vegades i aguant, i a més, ja ho començ a assumir.

Però miri, el Tribunal de Comptes de tota aqueixa relació no en posa cap d'il·legal. Tots han complert amb la legalitat, no vol dir que no poguessin estar més bé, tot és perfeccionable però no n'hi ha cap de legal. I els projectes de l'administració o per a l'administració són supervisats pels gabinets de supervisió obligatòriament i no precisen visat col·legial. De manera que no li hem fet cap favor especial a ningú. El que passa és que hi ha grups polítics que, amb massa freqüència, arriben a creure's les seves pròpies actuacions. I jo començ a tèmper que vostès són uns d'aquells. Al llarg de la passada legislatura, i sobretot al principi quan hi havia poca oposició, el seu grup va haver de fer un esforç per fer oposició. Però també ha de reconèixer, com li deia jo, i que de tant en tant una mica d'humilitat no va malament. I avui ha estat més humil, però d'una humilitat trapella. Vostè necessita actualment que, de tant en tant, qualcú com al general Román li vagi darrera dient-li *meniquei homo eris, recuerda que eres hombre*, quan arribaven de guanyar les batalles. I per ventura jo també, i per ventura jo també, perquè això ho posaria més sedimentat. A força que els portaveus socialistes no es llueïen gaire mai molt, i a vostès els alabam, perquè a més fan molta feina, vostè ha arribat a anar una temporada sempre de puntetes. Aquí, a la tribuna, s'alçava que pareixia que no li bastava pa ni pasta. Afortunadament, avui ha tornat baixar. I aquesta actitud el va arribar a fer-se creure el posseïdor, vostè i el seu grup, de totes les essències. Posseïdor de les essències democràtiques, miri que ens n'han donat guerra amb el transfuguisme, miri que ens n'han donat guerra amb les majories espúries. No són paraules meves. Miri que se n'han omplert la boca amb la voluntat popular, i surt vostè avui aquí i demostra els peus de fang, però de fang reblanit. Els dos exemples que ha posat de dos batlles del seu partit són dos batlles que varen començar a ser-ho amb trànsfugues del partit popular. O no, Sr. Morro? I l'actitut d'un batlle assegut al poder amb una situació guanyada a base del transfuguisme li ha permès -jo també tenc dret a dir-ho- crear una xarxa clientelar que dominant la societat en absolut del seu poble li ha permès anar millorant el resultat. I que consti que li don l'enhonorabona senyor batlle de Santa Maria perquè les coses s'han de dir així com són, i així com hi ha batlles que són impotables, infumables, intractables, i ni vostès els haurien de posar, ni nosaltres tampoc, hi ha batlles de partits contraris que quan arriba el moment, i es troben les institucions amb distint caire polític, saben en el moment oportú, i va per vostè senyor, reconèixer que no hi ha parts ni quarts, que al seu poble s'ha actuat i s'ha trobat sempre suport i conhort quan ha estat necessari, supòs que com tots, no hauria volgut més, i aquest president ha agraït en privat aquestes paraules i avui les agraeix en públic. Però una cosa no lleva l'altra. I fins i tot, i fins i tot, i fins i tot quan es va rompre la majoria a Mallorca de la coalició la seva veu va ésser l'única que es va alçar demanant moció de censura. Li feia tanta il·lusió tenir l'edifici del Consell Insular per capell que l'hauria agafat a qualsevol preu.

Vostè es creu que és dipositari de totes les essències autonomistes. I aquest desig, que tots el tenim, li fa demanar tot i al mateix temps, i no importa el preu: el síndic de greuges, el síndic de comptes o la reforma de l'Estatut, més competències, l'educació, no sé què... Bé, però a l'hora d'estrènyer, a l'hora d'estrènyer no importa el cost o les negociacions s'han de fer d'una altra manera.

De les essències nacionalistes, nacionalisme ideològic, i un nacionalisme cultural i lingüístic que convendria que començassin a definir més clarament els projectes, no sigui cosa que no sapiguem per on van...

I dipositari de totes les essències econòmiques, assenten càtedra, economia pura de com s'han de fer les coses però el seu projecte pateix d'indefinició perquè és un projecte que ha s'basat tant, tant, tant, en la protecció mediambiental com únic objectiu que arriba a oblidar tot això altre de l'equilibri i del sosteniment d'un creixement de riquesa que ens fa necessari (...) i tant de tornar enrera quan han dit sí fa que es creï falta de seguretat jurídica, falta de confiança i falta de motivació. I sense cap d'aquests tres peus, sense tots tres peus no hi ha inversió rendible. Després es queixen de l'atur o que no s'ha... de totes les coses que vostès voldrien que hi hagués totes al mateix temps.

I de les essències socials. Bé, d'aquestes ja no me'n parlen. Això abans sí, ara ja comencen a comprendre que ho hem fet una mica bé i que no val parlar de disminucions i discapacitats, i d'atur i de sida i toxicomanies i marginació i fins i tot aquelles expressions que varen arribar a ésser tan famoses de les dones maltractades d'en Sebastià Serra que les treia cada vegada que també fins i tot això ho hem arreglat.

Però també es creuen dipositaris de les essències de l'honestetat, i jo li demanaria que fes un repàs a aquestes curtes i petites actuacions que el PSM ha tengut al poder, segur que si escor... -es diu escorcollar?, jo no ho sé dir massa bé però a força de veure TV3 per a mi que ja també ho dic escorcollar-, si grata, trobarà cosetes, moltetes com les que vostè dona al grup popular i als ajuntaments populars, i al consell insular del partit popular. I allà veurà coses sobre comptes poc clars, males despeses, males gestions, obres repeti... ho trobarà, i llavors serà més humil, més real i parlarem el mateix llenguatge. Perquè no s'oblidi, no s'oblidi, no s'oblidi que les essències són el millor que hi ha i sempre estan tancades dins els pots petits, però tenen un inconvenient, o un avantatge, el mateix que els mals esperits, quan les destapen fan una olor preciosa, però duren poc. No sigui aquest el seu problema.

Moltíssimes gràcies senyores i senyors diputats. Al llarg d'altres dies, com que no he acabat tot el material, tendrem temps de poder especificar tots i cada un d'aquests punts que ara li hagin pogut quedar dubtosos. Moltíssimes gràcies, senyor president.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, senyor Cañellas. Arribats a aquest punt se suspèn la sessió per un temps de cinc minuts.

Prec, per favor que s'asseguin als seus escons. Pel Grup Parlamentari SOCIALISTA, té la paraula el seu portaveu Sr. Triay i Llopis.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats. Vostè, senyor candidat a la investidura de president de les Illes Balears, ha guanyat unes eleccions, i jo el felicito. Li don l'enhorabona una altra vegada. En aquesta cambra hi ha una majoria de diputats del seu partit, sortida de la voluntat popular, per tant podria semblar fins i tot obvi que vostè rebés la investidura per formar govern. Però, malauradament per a vostè, senyor candidat, ni les eleccions, ni les majories absolutes esborren les responsabilitats acumulades, les responsabilitats del passat. Les majories absolutes, per cert molt menys dominadores del que vostè havia previst, no són una estora davall la qual es puguin amagar les brutors i les misèries. Les majories absolutes no suposen cap amnistia per delictes comesos, ni molt menys un indult. Vostè confiava, per primera vegada, a tenir una investidura tranquil·la, assossegada, sense dependre de vots exteriors o coaligats. Però miri per on, aquesta investidura tampoc no li està resultant tan tranquil·la. Haurà estat per a vostè, potser, la pitjor de totes. Perquè si bé és cert que vostè disposa per ara dels vots necessaris per ésser investit, ha perdut allò que és el més important per a un president: la dignitat, l'honorabilitat, l'honorabilitat que en grau superlatiu, molt honorable, constitueix el tractament protocolari del president de les Illes Balears. Vostè avui, amb tota la seva majoria davall el braç, no es pot deslliurar de la sospita. Aquesta cambra es disposa avui a votar el candidat sota sospita, un candidat que està essent objecte d'investigacions policials i fiscals per l'afer més greu que ha sacsejat la nostra autonomia: tràfic il·lícit de doblers, suborn, prevaricació, cobrament il·legal de comissions, frau fiscal i tot el que encara pugui venir. El candidat que avui se'ns proposa com a president té sobre el seu cap l'espasa de la justícia, amb uns processos judicials que no tan sols l'esquitxen, sinó que el comprometen greument. Les eleccions han passat, repetesc, enhorabona, però els processos judicials continuen. El seu calvari no ha fet més que començar, em sap greu.

I li dic que les eleccions ja han passat perquè ahir, en el seu discurs, vostè es va aferrar dramàticament en el salvavides de la majoria absoluta com a garantia de la seva supervivència política. Va arribar a dir, de manera insistent, que l'electorat li havia donat la confiança absoluta. De fet, ja havia declarat públicament: "el poble ja ha dit que som honorats". És un raonament inacceptable, una cosa és la victòria electoral, i una altra cosa és la patent de cors davant procediments judicials pendants. Però acceptant fins i tot aquest joc, acceptant fins i tot fer interpretacions aritmètiques, jo li diria que el poble ha dit que vostè és en un 44% honorat, que és el percentatge que ha tret el seu partit. Seguint el seu raonament més de la meitat del poble li ha dit que no és honorat. És més, a Mallorca on no ha obtingut una representació amb majoria absoluta, el troben menys honorat que a Menorca i a Eivissa, on se suposa que no el coneixen tant. Senyor candidat, no s'amagui darrera la majoria absoluta, no és cap cuirassa contra el delicte. Ja li dirà vostè al jutge que és innocent perquè té un 44% dels vots, i que això demostra que és honorat.

Miri, li donaré una informació que pareix que encara vostè no ha digerit, encara que ja s'ha citat aquí, d'alguna manera, en altres intervencions. En aquest parlament és molt probable que es produeixin votacions de 28 a 31. Avui mateix en pot sortir una d'aquestes. El grup popular, que té 31 diputats, ha tingut aproximadament 169.000 vots, representa 169.000 ciutadans. Els grups restants aquí presents, els 28 diputats aquí presents, han tingut 192.000 vots. Com són les coses. Això succeeix per primera vegada. No havia succeït mai en aquest parlament. Mai el qui tenia majoria, el qui tenia majoria de diputats, havia tingut menys vots que els qui tenien la minoria d'aquesta cambra. Per tant, jo li aconsellaria que abandoni la idea de la confiança absoluta del poble com a conseqüència d'haver obtingut una representació majoritària en aquest parlament. Això no és més que un refugi de desesperats.

I al fil d'això li faré una pregunta, una pregunta que com tot, o quasi tot el que diré, qualcú ja ha fet amb anterioritat. Una pregunta que no té una resposta empírica, però que provoca una reflexió que es fa molta gent: haurien estat els mateixos els resultats electorals si l'escàndol dels peatges polítics i les comissions de l'afer del túnel de Sóller s'hagués conegut abans o durant la campanya electoral? No hagués estat un element decisiu per a molts electors, suficient per fer canviar el signe de l'ajustada majoria del seu partit? Cregui'm, aquesta reflexió no me la faig jo tot sol. Són moltes les persones contorbades per les notícies que cada dia omplen els diaris i els informatius i que es pregunten si ara votarien el mateix.

Aquest debat d'investidura, aquest acte d'avui, té una doble vessant: la personalitat de l'aspirant i el projecte polític. Les circumstàncies ens obliguen avui a parlar molt de la primera, cregui'm que no m'agrada que sigui així, però compregui que és obligat. Com a portaveu del Grup Parlamentari Socialista em sentiria molt més còmode parlant exclusivament de projectes polítics i debatent, des de la discrepància, les bases de futur de la nostra comunitat. És més li oferiria la nostra col·laboració en totes aquelles qüestions vitals que necessiten un consens ben ample, però avui serà difícil. Vostès, candidat, president del Parlament, dirigents del Partit Popular, ho han volgut així. No han volgut presentar un candidat amb una biografia neta d'abusos i d'escàndols. Aquesta comunitat no es mereix tenir un president, ja no sota sospita, sinó compromès en una obscura trama de constructors, inversors i talons que van i venen sense que ningú no pugui donar l'explicació versemblant. Aquests dies hem assistit a l'espectacle patètic d'un candidat a president amagant-se darrera els arguments més irrisoris. Cregui-me que em sap molt de greu com s'ha fet befa del candidat a la presidència de les Illes Balears. Hem vist com s'han fet acudits poc honorables amb la seva persona, comparant-lo amb aquell poca-vergonya que anava per un camí amb un enorme matalàs embolicat damunt el cap i que quan la guàrdia civil li pregunta per l'origen d'aquest matalàs, ell no troba cap altra resposta que dir: quin matalàs? El protocol de la nostra comunitat concedeix al president el títol de molt honorable, M.H. Se'n recorden de l'ingrés a Brokerval? M.H. Honorable, és a dir, digne d'esser honrat i acatat. I el candidat que ens presenta la dreta no és un candidat molt honorable. No és un candidat digne d'esser honrat i acatat. Em deman si en cas d'esser investit com a president, la nostra primera acció parlamentària serà la de proposar que durant el seu mandat quedi en suspens el tractament de molt honorable, més que res per raons d'objectivitat. I com hem arribat fins aquí? Es tracta per ventura d'un fet aïllat? És una distracció momentània, una fugaç davallada de guàrdia, un negoci poc afortunat dins una trajectòria legal? Miri, senyor candidat, no hi ha verins mortals, hi ha dosis verinoses que duen a la mort. I vostè ha arribat a ingerir una sobredosis que l'ha dut a aquesta malaltia política terminal.

Arribat fins aquí la cosa té poc remei. Desgraciadament, aquesta cambra disposa d'amplis antecedents de les seves responsabilitats mai no assumides. Vol que li recordi? Vol que repetim el llarg catàleg de decrepituds morals de la seva presidència? Vol que tornem a visitar el museu dels horrors polítics que vostè ha muntat amb tanta perseverança com voracitat? Vol que enumerem les vegades que la Justícia ha condemnat el seu govern per constatacions irrefutables d'abusos de poder? Vol que repassem, senyor candidat, les vegades que vostè ha premiat, emparat, justificat, minimitzat, i silenciats els abusos, les irregularitats, els delictes comesos pel seu govern? No val la pena. Vostè va començar el seu mossatge quan era un aprenent de president amb petites corrupcions i amb els anys, s'ha doctorat en negoci d'alçada. El poder l'ha perdut, l'ha cegat. Vostè amb el més esquitit sentit de la democràcia s'ha coronat i ha pujat als altars de la supèrbia. Vostè es trobava sobrat de forces i s'ha cregut amb dret a tot. Vostè s'ha cregut un semidéu, que controla amb la seva capritxosa voluntat el món polític, l'econòmic, el financer. Vostè aspira a controlar la societat sencera, les coses grans i les petites, fer les parts de les comissions del túnel de Sóller i fer pressió, xantatge a qualsevol regidor o aspirant a regidor d'un poblet. Tot, vostè, senyor candidat, ho ha volgut controlar tot. Tot menys controlar-se a vostè mateix. Pot amagar-se sota les disfresses que vulgui, n'ha emprades moltes al llarg d'aquest anys. La d'home planer en contacte directe amb el poble, la de glosador, tampoc no li anava malament, també ha utilitzat la disfressa de pagès, espontani i amable, i tampoc no ha mancat la de promotor de la beneficència per als pobres que demanen almoïna al costat del palau. Però vostè el que és, és un tartufo, un tartufo, vostè que coneix bé la literatura francesa, que ahir ens citava Molière, sap qui és. És un personatge també de Molière que encarna els falsos devots que s'aprofiten dels ingenus, que amagant-se darrera una falsa respectabilitat, només dona amistat per treure'n rendiment i estafar a les persones de bona fe. Un personatge representatiu d'uns dirigents amb molt de reclinatori de vellut, a la primera fila, davant el primer banc de l'ofici, i molt de negoci brut i molta comissió sota mà. Un tartufo, apunti, senyor candidat.

Els seus abusos, la seva dèbil epidermis democràtica, la seva nul•la creença en els valors cívics elementals i el menyspreu a les bases de la societat de dret, l'han dut a un punt de no retorn. Vostè s'ha passat, senyor Cañellas. Vostè ha fet cèlebre aquella expressió de "me'n fot" arrel de la temptativa de suborn del seu partit a un regidor socialista de Calvià. Es numantiritzarà, es bunkeritzarà darrera la roca de l'"aquí no passa res"? Creu que podrà resoldre la seva delicada papereta (...) als socialistes? Creu que se'n sortirà d'aquesta amb glosses i coverbos? Jo crec que vostè no arriba a calibrar la gravetat de la situació que vostè mateix ha provocat en aquest el nostre país. Vostè podrà negar la seva culpabilitat, però no l'evidència. De moment intentarà utilitzar la tàctica del fusible, que esclati abans que el cortocircuit arribi al comptador. Ahir vostè va fer menció a les actuacions humanes, una nova definició de delictes, de persones del seu entorn que hagin pogut incomplir les lleis. Persones del seu entorn, vagin-se preparant, els deixarà caure davant la Justícia, els farà caure a tots, ell serà el darrer. Això sí, hi haurà homenatges per a tots.

Li hauríem volgut estalviar el calvari i que no hagués de beure l'agror del calç. El mateix dia de la constitució d'aquest parlament vam proposar que el seu partit nomenàs un candidat que no tengués les mans brutes, amb el qual poguéssim establir un noble combat polític. Vostè, com aquell home del matalàs, ha respost: "quin matalàs?" Evidentment el matalàs que vostè dur dalt del cap.

Comprendrà que la meua gran temptació, i la del meu grup, ha estat la de fer una intervenció monogràfica, centrada en la moralització de la vida política balear, i deixar les seves propostes polítiques per a un altre dia. Jo som un parlamentari respectuós en les formes i en el fons reglamentari, i no li vull furtrar el debat polític. Aquesta legislatura que avui encetam ens donarà, cregui'm, molt de joc.

La primera sorpresa que m'ha produït el seu discurs d'ahir és el baix to reivindicatiu. Acostumats a la seva retòrica sobre expolis fiscals, colònies d'ultramar, *islas adyacentes*, òptimes condicions de les Illes Balears per a la independència, greuges comparatius, he de constatar que el seu discurs reivindicatiu s'ha desinflat. Sempre ha estat fals, insincer, però ara no té cabuda dins el projecte de nacionalisme espanyol que propugna el seu partit, *el Partido Popular*. Mentre el PP tenia poc poder institucional a vostè li toleraven els seus gestos, els seus excessos de fill únic viciat, però ara són més i ja li han imposat la disciplina militar. Ara ja és un més a la companyia i un sergent de Gènova ja ha ordenat que *a cubrirse*, i a vostè en particular, *esa alineación, Baleares*, i a partir d'aquí, quins canvis... El règim fiscal especial, el *leif motiv* de l'anterior legislatura, n'ha fet tant de règim que ha caigut a l'anorèxia, s'ha estilitzat fins al punt de veure's reduït a una mínima expressió precisament ara que ja és al Congrés de Diputats. I el projecte de reforma de l'Estatut del 1991, el gran espantaocells de la segona legislatura, qualificat després per vostè mateix de "bodrio" davant el president del Govern espanyol, ha desaparegut del panorama polític. Tot eren enganys, projectes d'usar i llançar. Polítics *kleenex* per embaucar. En relació a les competències pendents de transferir dels acords autonòmics de 1992, ha existit realment, en els darrers mesos, una voluntat d'assumir-les? No s'han demorat artificialment els acords per fer victimisme electoral? No serà que qualche cervellet del seu equip ha pensat que la foto de la signatura de noves competències, a prop d'una campanya electoral autonòmica, no li interessava? Perquè jo em deman, per exemple, què passa que tantes universitats antigues, però també joves, han estat traspassades a les comunitats autònomes i la Universitat de les Illes Balears no? De desset comunitats autònomes només en queden cinc per transferir a les universitats, han estat transferides, per exemple, les de Castella-Lleó amb govern del Partit Popular, on hi ha des de la més antiga, la de Salamanca, fins a la més moderna, la de Burgos. És que el Partit Popular de Castella-Lleó les ha acceptades mal dotades i sota pressió? I en una matèria de tanta incidència social com és l'aplicació de la legislació laboral, quina és la ridícula diferència de valoració econòmica que separa les posicions de l'Estat i del Govern balear?

Ordenar el territori, aprovar unes directrius d'ordenació territorial que establesquin pautes de creixement sostenible, equilibrat, compatible amb el medi ambient i amb la renovació de recursos naturals, és una de les grans esperances frustrades dels dotze anys d'autonomia. El senyor Cañellas ja fa dotze anys que, d'una forma ritual, ens anuncia l'immediat plantejament i solució d'aquesta qüestió. Era el primer problema l'any 83. Ho va tornar a esser l'any 87. També l'any 91. En el programa electoral del Partit Popular de 1995 ja no se'n parla, de les directrius d'ordenació territorial, però ahir el candidat ja ens va dir: "això és immediat". Ara sí que tenen les idees clares, desenvolupament, progrés sostenible i durador. I què podem esperar de les afirmacions d'ahir? És fàcil. Aquests dies s'està publicant, al *Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma*, el POOt, el Pla d'ordenació de l'oferta turística de Mallorca. El màxim esforç d'ordenació territorial d'una illa realitzat mai pel Govern de les Illes Balears en dotze anys. I quin creixement permet el Poot de Mallorca? El Poot permet doblar la capacitat de població de les zones turístiques de Mallorca. Això és el que permet la desitjada eina per restringir, per racionalitzar, per qualificar el creixement de les zones turístiques de Mallorca. La capacitat de les zones turístiques de Mallorca és, aproximadament, de 510.000 habitants. 450.000 places turístiques o residencials i 60.000 habitants de dret. El POOt no impedeix que es construeixin 500.000 més. Tantes com les que s'han fet

fins ara. 500.000 més a Mallorca, Sr. Cañellas. Aquesta és la demostració més clara del que el Partit Popular entén per ecodesenvolupament, desenvolupament sostenible. I la raó per la qual aquests conceptes, segons el candidat a president, encaixen perfectament amb la ideologia del Partit Popular. Un altre exemple clarificador de la forta contribució del Sr. Cañellas al creixement sostenible i durador és la seva llarga lluita per evitar la protecció definitiva de Ses Salines d'Eivissa i Formentera, que van motivar, fins i tot, recordin, una amenaça de declaració unilateral de la independència de les Illes Balears si això no es resol·dria al seu gust, i que han motivat desplaçaments oficials a Madrid sense agenda, sense ordre del dia, per anar allà a tractar *de lo mío, que mira qué faena me quieren hacer los tuyos*. Però avui estem tots d'enhorabona. Aquesta llei està aprovada i pendent només de la firma del Rei per a la seva entrada en vigor.

Per cert, sobre la protecció de Ses Salines, Sr. Cañellas, quantes mentides, quantes mentides. El que vostè planteja com una persecució a la seva família, a vostè mateix, és tot el contrari, tot el contrari. Ses Salines d'Eivissa i Formentera estarien protegides fa ja més de deu anys si no fos perquè és de la família del president, i d'altres famílies influents d'Eivissa. Més de deu anys faria com qualsevol altre espai natural de les Illes Balears amb molt menys valors com tenen aquestes salines d'Eivissa i Formentera.

Per altra part, Sr. Cañellas, el creixement de Balears fins ara ha estat absolutament insostenible, no tan sols fins fa dotze anys, fins ara mateix. Els vaixells d'aigua, la necessitat de potabilitzar aigua de mar, el dèficit energètic que s'anuncia, tot això mostra uns nivells de creixement quantitatius excessius. Un creixement insostenible fruit d'una política desenvolupista i caòtica, plena d'excessos i regida per la improvisació. Senyor candidat, per què deim que la seva adhesió a la causa conservacionista és purament retòrica? La primera, perquè el coneixem, perquè coneixem la seva trajectòria. Ja n'hem parlat d'això. Però a més, per una altra, el seu entusiasme amb els principis de l'ecodesenvolupament estan en flagrant contradicció amb l'autocomplaença amb els índexs galopants de creixement quantitatiu. És compatible, senyor candidat, un creixement quantitatiu superior al 7% de PIB amb un desenvolupament sostenible? S'ho ha plantejat?

Construir el que encara no existeix, la consciència col·lectiva que tots participam d'un projecte comú, exigeix necessàriament avançar amb la vertebració de les Illes Balears. I això reclama més pes per als consells insulars. Descentralització del poder del Govern de la Comunitat Autònoma en les institucions insulars. S'ha de produir una autèntica descentralització. Hem de passar d'aquest actual i misèrrim 2'6% del pressupost de la Comunitat Autònoma, que és el que s'aplica a competències transferides als consells insulars, a un objectiu del 50%. Amb transferències autèntiques, en infraestructures, obres hidràuliques, carreteres, en agricultura, en totes les decisions i fons entre d'altres, amb igualtat de tractament entre les illes. Mallorca no pot ésser tractada discriminatòriament. Mallorca ha deixat en minoria el Partit Popular que, entre altres coses, proposava al programa electoral un tractament devaluat del Consell de Mallorca. Al cas de Mallorca pot ésser (...) que el Govern que la Comunitat Autònoma mantengui la gestió de les competències. Ho diu el programa i ho va dir el candidat. L'articulació, la vertebració de la nostra comunitat no es pot fer contra cap de les illes, ni quan es decideixin competències a transferir, ni quan s'acordin dotacions econòmiques de les transferències. Defensem i defensarem, que el Consell de Mallorca, d'acord amb l'Estatut, sigui la institució de referència dels mallorquins, la més important, com volem que ho sigui el Consell de Menorca per als menorquins i el d'Eivissa i Formentera per als pitiusos. Així de clar i en totes les qüestions.

Quan el candidat parla de la lluita contra l'estacionalitat turística fa pura retòrica. La nostra comunitat autònoma, tan pròspera i tan rica, no resisteix cap comparança amb l'Europa avançada si parlem de distribució de la renda. Això, senyor candidat, no és Dinamarca. Ho han dit tots, però jo també ho vull dir, perquè vull que quedi escrit al *Diari de Sessions*. Salaris baixos, molt més baixos, un 8%, i hi ha qui diu que un 10% per davall de la mitjana espanyola. I de les pensions no en parlem. Les més baixes d'Espanya. Veim, per tant, els resultats de l'estacionalitat, molt més que un inconvenient, que una limitació de la nostra estructura productiva suposa serioses dificultats per a la vida d'una part importat de la població, la que no viu més que del seu sou o de la seva pensió. L'objectiu prioritari de la política econòmica a les Illes Balears ha d'ésser aquest, feina per a tot l'any, dediquin-hi esforços, proposin reformes de tot tipus, obrin nous marcats, insistesc, feina per a tot l'any. Nosaltres comprometem tot el nostre esforç en aquesta tasca. Abandonin però la retòrica i posin-se d'una vegada a fer feina. Comptin amb els sindicats, amb l'oposició, amb els interlocutors socials, tractin amb les altres administracions, canviïn de manera de fer, perquè com fins ara els resultats són magres especialment per als que menys tenen.

A les darreries de la passada legislatura el seu govern es va inventar un producte polític estelar, una arma letal contra el Govern de Madrid i presumptament també contra els socialistes a les Illes Balears. Aquest armament dialèctic, predicat per vostè com un nou evangeli, era el règim econòmic i fiscal especial de les Illes Balears. Què n'ha quedat? En el seu discurs d'ahir només una desganada al·lusió sense cap tipus d'arguments versemblants. Un altre globus desinflat. L'arma estratègica era només un carro de combat de goma inflable d'aquests que semblen per confondre a l'aviació enemiga. Des del principi li vàrem dir, senyor candidat, el règim especial, tal com vostè el proposa, és negatiu per a l'economia productiva de les illes, és políticament indefensable i, a més, el seu partit, *el Partido Popular*, no el votarà mai en el Congrés de Diputats. Ja va veure com es va treure de damunt el Sr. Aznar el tema quan va venir a Palma durant la campanya electoral. Però, tal com li deia el *kleenex* preelectoral ja està usat, i ara ja es pot tirar. No en parlem més.

El que sí resulta xocant és que sobre finançament autonòmic vostè no hagi fet cap al·lusió a la corresponsabilitat fiscal. En aquesta legislatura afronta el repte d'implantar i consolidar l'autonomia financera de les comunitats autònomes. Les Illes Balears han de millorar la seva capacitat financera, d'aconseguir una major progressivitat i solidaritat en l'acció de govern i dissenyar i aplicar una política fiscal pròpia amb incidència en l'ordenació dels sectors econòmics. La qüestió financera ha de deixar d'esser un eix d'agitació i propaganda i convertir-se en un instrument al servei de l'ús racional dels recursos. És que per ventura aquesta nova perspectiva de responsabilitat no els agrada i per això no ha dit ni paraula d'aquest tema? O és que està a l'espera d'instruccions de Madrid-Génova?

I ahir vàrem sentir parlar de carreteres, però de l'obra viària més important, de la més costosa, de la més polèmica, el túnel de Sóller, ni paraula. Avui sí, en aquestes hores ja se n'han dit moltes, de coses. Els socialistes volem un túnel d'ús lliure i gratuït. Ho defensam des del 1988. És injust que per accedir a una part del territori s'hagi de pagar perquè l'obra necessària és un túnel, i per accedir a qualsevol altra part no, perquè l'obra necessària és una autovia. Tothom coneix els nostres punts de vista sobre l'adjudicació i construcció del túnel i les múltiples iniciatives i debats que hem dut endavant en aquest parlament a la passada legislatura. Per nosaltres es configura clarament una decisió injusta. Injusta perquè es va donar a l'oferta que no era la més avantatjosa, perquè hi havia una llarga relació mercantil del president amb l'empresari que va resultar adjudicatari, perquè no es va anomenar mai al Delegat del Govern, no va assistir mai a les reunions del consell d'administració, perquè no es va adjudicar l'obra a la constructora, aleshores requisit que preceptivament marca la llei, perquè el contracte d'obres que van fer era un contracte que incomplia la pròpia concessió i perquè per encobrir dificultats financeres, varen autoritzar unes prorroques que, en cap cas, no responien a causa de força major, ni a polítiques, ni a causes imputables a l'administració. Tot això configura una decisió injusta. Ara ja sabem que era alguna cosa més que una decisió manifestament injusta. Ara sabem que s'han cobrat quantitats importants immediatament després de la concessió. Diuen vostès que la decisió de concedir el túnel a l'empresa menys solvent es va prendre per beneficiar als residents de la vall de Sóller, això sense oblidar l'altre beneficiari, el que en 60 dies, complidor, el Sr. Cuart, va rebre la quantitat convinguda, i que com a bon cap de família, va fer parts de la tortada i a cada bocí hi va posar una bandereta amb el nom del seu destinatari.

Deia el candidat que no faria una política de parts i quarts, no ho hauria d'haver dit. Pel que sabem si a qualche banda no han faltat parts ni quarts és al túnel. Pactes d'honor, pactes honorables, com a Sicília, la llei s'ignora, però la paraula donada és sagrada, s'acompleix escrupolosament i en els terminis pactats, per curts que siguin. Ragen donatius per x milions de pessetes. Quants, Sr. Cañellas, a més dels 50 de què parlen? En agraïment al Govern per haver sabut interpretar tan correctament les aspiracions dels residents de la vall de Sóller. Donatius que són molt honorablement distribuïts entre els responsables polítics i creditors del partit. El senyor Cañellas, per demostrar el joc net de la concessió, va dir a la comissió d'estudi que va crear aquest parlament, que un dels aspirants a la concessió del túnel havia dit: "ens han pres l'obra, hi ha algú que ha fet una oferta més intel·ligent". Què entendrien el Sr. Cañellas i l'aspirant rebutjat per "una oferta més intel·ligent"? La nostra posició és clara. Volem veure castigats els qui varen actuar injustament, adjudicant, en contra dels interessos generals, l'obra a un amic del president, al Sr. Cuart. Volem veure castigats els qui varen cobrar per aquesta adjudicació injusta. Volem veure castigats, penalment i políticament, tots els responsables. I vostè, Sr. Cañellas, és el responsable en cap. Ni per la seva persona, ni pel seu programa pot tenir el nostre vot.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay i Llopis. Té la paraula el candidat Sr. Cañellas i Fons.

EL SR. CAÑELLAS FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President.

Senyores i senyors diputats. Deia el portaveu socialista que un debat com el d'avui té una doble vessant. Una, per la personalitat del candidat, i l'altra per tot allò que són les línies d'actuació política exposades i a debat. I afegia a continuació que ell voldria haver dedicat, tota la major part, a aquells temes de la vessant política, però que lamentablement les circumstàncies el duen a haver de parlar de la personalitat del candidat. I a mi, aqueixa expressió, ja em sona a coneguda, perquè em pareix que tret de plantejaments d'ordenació territorial, al candidat socialista en cap no li he sentit parlar, gaire més que de la meva persona. Tanta nosa que els faig. Voldrien veure castigat no sé qui, castigat no sé qui més, castigat no sé qui més, castigat..., però sobretot castigat a vostè que és el darrer responsable. Amb això ja es conformarien, i tant. Però resulta que a mi em sembla que el Partit Socialista viu, el Partit Socialista a Balears, dins una bombolla que ells mateixos s'han creat. Una bombolla que no és precisament una bombolla d'alegria, sinó d'amargura, de fracàs en fracàs, de portaveu en portaveu i de resultats minvats en resultats minvats. Dotze anys, que a més han vengut marcats igualment, per un fracàs a nivell nacional que també anava produint-se de la mateixa manera. Quan ells havien partit de les més clares esperances, quan ells havien partit de les millors de les il·lusions, quan ells havien partit obrint el món a una nova veritat, i a poc a poc ho han anat deixant tot, tot pel camí. La política socialista no ens la poden exposar aquí, la política socialista és un fracàs, la política econòmica socialista ja no existeix, ja els vaig mig dir al debat de l'estat de la Comunitat. Partiren d'una política d'absoluta intervenció per arribar a un liberalisme en el qual no hi creuen. Partiren d'una política aquí on, a força de despeses, es podia fer i es podia arreglar qualsevol problema per arribar a una inútil, a una política d'inútil contenció, que ve a ésser més o manco el mateix que dir que són uns inútils

per contenir despeses, perquè bé que ho prediquem però no ho aconseguïem. Varen partir d'una política on el important era aconseguir rendes. Tothom havia de tenir el màxim de renda possible, els agricultors, els industrials, els assalariats, els professionals liberals,... i això era bo, però sense cap i sense seny, i ara es veuen a contenir salaris, a contenir tot allò que havien hagut d'espardigar sense cap motiu ni coneixement. Havien partit de la política del benestar, i l'havien repartida per aquí i per Europa, l'havien predicada a totes bandes, anaven a copiar els models més famosos i, sense cop ni resposta ni ajustar les coordenades els aplicaven aquí. I ara vivim d'una política de rebaixes, però no de les rebaixes de febrer, sinó dels saldos de març. Ja som al cul del cove.

D'una economia no problemàtica que Espanya tenia, a una bancarrota absoluta, i d'una fiscalitat creixent a una reconsideració de postures per pressions dels altres grups que ara li donen majoria. Renuncien al socialisme obrer i han de fer les reformes laborals més dràstiques i més fortes que s'han vist mai, però malament. S'enfronten amb els sindicats i tenien la vista posada a Europa i encara ara -sis mesos que els queden-, posada a Europa on pobrejaven per veure si -mal ens maltractassin-, trobaven una manera de tapar el forat. Perdut l'orgull i perdut el prestigi. Una mica al contrari de tot el que ha passat aquí a Balears, una mica al contrari de la política que s'ha duit a Balears i que ens ha anat duent a una situació de prestigi internacional, de prestigi dins Europa, de prestigi dins Espanya, de prestigi en aquells llocs on poden jutjar com i de quina manera una política produeix uns resultats clars. I amb tot i amb això amb un partit dividit, enfrontat més que mai, i no ho dic només per aquí. Si almanco els quedàs esser un partit, un socialisme autonomista, vostès que tan s'omplen la boca de dir-nos que ni firmarem l'Estatut, ni hem estat autonomistes mai, i no han pogut pair ni patir, bé patir sí, pair no, que haguem hagut de posar l'autonomia en marxa nosaltres, si almanco els quedàs un socialisme autonomista, vostès, Sr. Triay, que firmaren tots els pactes que li posaren per davant, vostès que encapçalaren totes les manifestacions, però tampoc, perquè són un socialisme centralista, no hem firmat les competències, no hem firmat les competències per fer política de darrera hora, no les hem firmades perquè així com ens les donen no les podem rebre. I vull tornar a una expressió molt gràfica del teatre popular. Hi ha una de les obres que em pareix que es diu *El Marquès de Sa Rabassa*, on un dels nobles de la cort es queixa al rei que li han llevat l'espasa, que per favor la hi tornin, i li diu el rei: "agafa-la, agafa-la-hi tu", i li diu: "però rei, i com voleu que l'agafi si cada vegada me la donen pel cap prim?" Idè a nosaltres les competències, mentre a altres els les donen amb unes altres condicions, a nosaltres ens les donen pel cap prim, i pel cap prim no les agafarem mentre puguem continuar negociant. I agafar-les pel cap prim vol dir, com li vaig explicar ahir, que les competències de legislació laboral ens les donen, quan les envien no tenen local, no tenen solar, no el poden valorar, no ens el poden donar i ens hem de dur tot el personal no sabem ni on ni quan ni com. Això sí, reconeixen que hi tenim dret. Però valorin-ho. No ho poden valorar, ni ho valoren bé en metres, ni ho valoren bé en pessetes. I la universitat no és un problema ja de com hem d'assumir la inversió nova per fer possible aquell problema que el Sr. Felipe González va posar en el Senat dient que no hi hauria doblers abastament per donar i transferir les universitats, únic exemple que va posar, perquè *no se podían asumir las inversiones de las universidades nuevas para ponerlas a la altura de las consolidadas*. I vostè, que és un poc pillo, ha anat a agafar l'únic exemple aquí on hi ha nou universitats, de les quals n'hi ha moltes de consolidades, el projecte és gros, el pressupost és ampli, i per ventura és suficient per tractar de surar-ne una de butzeta a veure si arriba a esser grossa. Però és que aquí només tenim la butzeta i si la llevam del niu ja sap el que li passa si no té plomes abastament.

No és un socialisme autonomista, és un socialisme centralista, perquè el que té és feredat a perdre el poder. És un socialisme que encara manté la gent, el que ens diuen a nosaltres, aferrats a la menjadora. El PER, el càrrec, la por als vots, (...) les pensions, els vots s'agafen així com poden. Miri, fins i tot, a la darrera campanya, un il·lustre candidat de vostès predicava als qui el volien sentir, li retreien les seves xerrades en castellà, que les campanyes electorals no estaven fetes per fer explicacions de normalització lingüística sinó per agafar vots. Però és que, a més, el socialisme ha perdut totes les seves essències i s'han evaporat.

Vostè s'ha omplit la boca de parlar de molt honorable, i de l'honorabilitat d'aquest candidat. I la seva, i la del seu grup? On són? On queden? Què queda? Què resta? I de la indefensa que feien com a *leitmotiv* de l'interès general, què queda? Una república bananera aquí on només val el crit de *sálvese el que pueda*. I de la sensibilitat social, puf!, la vida és bona si la bossa sona. Hi havia qui ens tatxava a nosaltres de falta d'austeritat, de viure aferrats al càrrec, i els darrers dies d'utilitzar-lo varen fer llogar dos cotxes perquè un no era suficient per anar a una fira. Els quedava, això sí, un projecte global europeu, això no els ho podem negar. Només que aquest projecte global europeu ara està sustentat amb un atur que no el poden presentar, amb una inflació que fa vergonya, amb uns tipus d'interès que en lloc de decreixer tornen pujar cada vegada més, i amb un endeutament que ja sobrepassa qualsevol nivell. Total, que ara durant aquests sis mesos de presidència espanyola, ens procuraran fer-nos una Europa per a nosaltres tots sols.

I si almanco, es ves a les seves intervencions aquí, si almanco es ves que a nivell de Balears, almanco se salvaven perquè tenien un model que oposar-nos, per ventura tendria passada, però no el tenen. El nostre ha funcionat. El nostre ha estat eficaç. Aquí les coses han funcionat. I vostès no tenen alternativa ni agrícola, ni ramadera. Vostès no tenen cap tipus de política d'aquest estil que oposar a la nostra, perquè només hi ha una política agrària que és la política agrària comunitària, i hem demostrat, no això, dels més *torpes*, a l'hora d'aprofitar-nos d'ell. Nosaltres sí hem estat capaços de dur la innovació, d'innovar i de cercar mercats en aquesta agricultura.

I tres quartes parts del mateix li podria dir del model industrial. Perquè vostès no tenen un model d'indústria per a aquesta comunitat diferent d'aquest que hem fet nosaltres, entre altres coses perquè per poder-lo fer ens hem hagut de basar en els sistemes, els modes, els mitjans i les ajudes que vostès hi posaven.

I de model turístic no en parlem. El model turístic modern ha nascut aquí durant aquests dotze anys. Ha nascut en aquesta societat, ha nascut amb l'ajuda de tots, també en aquest parlament, i l'hem hagut, l'hem exportat amb molt de gust a les altres comunitats autònomes, i moltes de les vegades, de les mans dels seus ministres i dels seus directors generals de Turisme que han motivat, provocat, i molt ben fet per cert, que anàssim a explicar-ho a les altres comunitats.

I el règim d'infraestructures. El règim d'infraestructures també ha funcionat a pesar de totes les traves que vostè ha posat, i en parlarem, perquè vostè ha tirat, així en cara, la falta de previsió en temes d'aigua a un govern i a un grup que ha estat el que l'hagut de solucionar, perquè la falta de previsió i la mancança més grossa d'aigua ha estat produïda durant dotze anys de govern socialista, que els ha passat fent un pla hidrològic de Balears que encara no està acabat, i mentre dos ajuntaments creaven la suficient, desenvolupament desordenat, que ara hem hagut d'anar a solucionar-los-ho, i eren dos ajuntaments socialistes, el que va presidir durant dotze anys el Sr. Aguiló, i el que ha presidit durant una sèrie d'anys, primer el Sr. Obrador i després la Sra. Nájera. Per tant, no em digui ara que el POOt no atura el creixement de les zones turístiques, perquè el POOt no és el que permet desenrotllar, o deixar de desenrotllar aquestes places turístiques que vostè digui o les altres, són els plantejaments municipals, i especialment tres municipis, que han estat tot el temps municipis socialistes. Fins ara Palma, Calvià fins ara i encara ara, a Inca i a Alcúdia, gràcies a Déu, li hem pogut canviar el signe.

I si a vostè el règim fiscal li pareix un *kleenex* d'usar i tirar, deu esser perquè aquest *kleenex* el degué perdre vostè a les escales del Ministeri d'Economia i Hisenda, on s'hi va fer la foto, dient: "De Madrid han dit que no hi ha res a pelar. Hem parlat amb el ministre i ens han dit que tenia poques possibilitats de prosperar", i amb aqueixa motivació vostès començaren a estar-hi en contra, varen començar a posar-se excuses, d'una sèrie d'esmenes que també els acceptaren i varen dir (...), i per què va dir això? Perquè, confiança per confiança, ja que el senyor portaveu del Govern central li conta a vostè les confidències que jo un cert dia vaig tenir la debilitat de fer-li, un dia que vaig anar a posar-lo en alerta d'un tema que em preocupava, d'aquests de corrupció de què vostè parla tant, i que no mencionaré, confiança per confiança, ens digueren a Madrid, l'altre dia per cert, un senyor subsecretari, que encara no l'havien vist mai, ni a vostè ni al règim fiscal, i que el subsecretari d'Economia havia demanat: "*¿y que estais seguros que está hecho? Porque aquí no ha venido nadie a presentarlo*". Si se n'havien de cuidar els del seu grup, no ho cregueu, tal vegada Triay es va equivocar de ministeri, almanco de subsecretari. Jo no sé si és ver o no és ver, però *si non e vero e ben trovato*, i com que la informació és socialista jo no vull dubtar de l'honradesa i de la paraula d'un socialista, i d'un socialista de pro.

Però, per cert, al seu programa vostès s'inflen de fer propostes i projectes que van en aquest o similar sentit, en aquest o similar sentit. Ens prometen -i ho veuran, hi arribarem- *el oro y el moro*, com que saben que no han de governar. Aleshores, què els queda? Si no poden anar a la vessant política, què els queda?, la personalitat del candidat, com sempre. I dóna-li cebes. Però ja hi estam avesats. Miri, a cap dels altres grups no els he fet cap retret a totes les crítiques que m'han fet. A tots els he acceptat que ells poguessin posar en dubte, ja arribarà temps que l'aclassesqui, la meua honorabilitat. Però en el seu grup no es posin aquesta paraula en la boca, perquè no estan legitimats. I sabia que li ho diríem.

I la tenc a la llista. I acaba amb "ensa" i comença amb (...) i amb el BOE, i amb els quadres, i el PSV, i l'IGS, que és de per aquí, eh? No parl dels habitatges d'allà deçà. Parl de les d'aquí. I *de los programas estrellas*. I de Filesa, i de Matesa, i de Time Sport, i una senyora que nom Amaida, i no és una òpera, de Juan Guerra, d'Interlorge, dels morts, de Lasa, de Zabala, del Cesid, de Rubio, de Roldán, dels fons reservats, de la reserva de fons, dels 28 milions per a la secretària -i deien que no en tenien-, dels fons reservats i de la reserva de fons, i fins i tot la cadira de Marco. Vostès no poden parlar d'honorabilitat. I no em diguin que avui se senten molt realitzats perquè dos senyors hagin dimitit. I no anunciï, aquí, que jo em carregaré, si hi ha responsabilitats dels altres, quan avui el seu grup ha excusat la responsabilitat de tot això, i d'una cosa tan important com anar escoltant la intimitat de les persones darrera una trista remodelació de dos ministres més cremats que el foc de l'infern.

Per tant, faci el favor d'esser prudent i coherent, perquè miri, vostès han presentat, s'han presentat a les eleccions i després, clar, els resultats són els que són, amb un programa, amb un programa electoral i unes promeses que el títol més suau que se m'ha acudit posar-los, és aquell d'un comptes fa l'ase, uns altres el traginer i els altres l'amo de l'ase. No sé si és casualitat o un simple error, el programa que tenc dels socialistes en castellà. Però com que, ja dic que és una simple casualitat que en les meves mans va caure un, no em va passar amb el seu, el seu va esser en llengua pròpia. "Volem tornar als ciutadans de Mallorca, de Menorca, d'Eivissa i Formentera la certesa d'esser els protagonistes de la construcció del seu propi futur, i adequar-lo a la nostra vitalitat", prendre vitamines. "A les nostres peculiaritats", això sí que sí, "i a les nostres necessitats i desitjos col·lectius", bah!, com a frase està bé. "Ésta es la idea central de nuestro Estatuto de Autonomía desgraciadamente desvirtuado, incumplido y deformado durante los doce largos años de gobierno de una derecha que jamás creyó en la autonomía como instrumento de transformación y de progreso social". I ells han fet el progrés social? I ells han duit a terme cap progrés social? O el progrés social està en aquesta comunitat? Comparin dades, informacions i a veure quin és el resultat.

"Lograr una sustancial mejora de la calidad de vida y del bienestar de todos los ciudadanos". Miri, en això sí que hi vàrem estar d'acord. "Ambos objetivos, legítimos y razonables". També hi vàrem estar d'acord, però són "y se han convertido en flagrantes y urgentes reivindicaciones después de gobierno de doce años de la derecha, que con su ineficacia y su falta de voluntad, han dejado sin resolver nuestros grandes problemas, el agua, los servicios sociales", els han tallat tots, perquè si per si algú té qualque dubte allò de l'Avinguda Argentina, els de l'Insero, hi tenien prohibida l'entrada. "Las infraestructuras", les hem hagudes de fer amb la suor dels nostres duros, perquè no ..., fins al darrer dia i a la darrera hora no hem convençut un ministre, a estones molt intel·ligent, el Sr. Borrell que s'ha de finançar l'esforç que hem fet en depuració, l'esforç que hem fet en aigua, i encara estam segurs que el convencerem de l'esforç que hem de fer en carreteres, perquè sinó del programa del PSOE no se'n complirà ni una, perquè de carreteres n'hi ha una llista així de llarga.

"A la hora de configurar el futuro de Baleares es necesario vencer una nueva dificultad: la desconfianza generalizada del ciudadano ante una administración balear opaca, injusta, clientelista, y condenada por los tribunales por graves irregularidades". Idò sí que han demostrat desconfiança, sí que s'ha traduït aquesta desconfiança. "Los socialistas pondremos el énfasis en la lucha contra la decrepitud moral". Ave María Puríssima! "Con el código ético que presentamos". Mestres. I és possible que es vulgui dir que jo estic embullant la gent per aprofitar-me'n, i m'apliquin, una altra vegada he sentit aquest apel·latiu, que vostè posa (...).

Però no és enganar la gent dir-li, com a entrada, vos llevarem el 50% del rebut de l'electricitat, vos llevarem el 50% del rebut del gas, totes les persones majors i amb ingressos baixos, vos pagarem els llibres a les escoles, i a més, donarem un gran i ambiciós projecte i procés d'habitatges per a joves en edat (...)? Mentida, després de dotze anys, mentides després de dotze anys, vergonya després de dotze anys de sortir a prometre això. I per això, i per això no els creuen, perquè són promeses que de qualque manera, si haguessin volgut, ja s'haurien pogut anar realitzant, però com que no interessava que un grup polític pogués atracar-se a cap d'aquestes accions, vostès les retardaven des de darrera. Però no es preocupi, hi ha, hi ha reaccions per tot.

"Alergia política es una movilización contra todas las personas progresistas que sientan alergia política y humana ante la voracidad dominadora de la derecha". Idò una de dues, aquesta primavera no ha creat moltes al·lèrgies o els metges ja n'han curats molts. O temen, o més temen, temen la voracitat dels pressuposts públics del socialistes. No hi ha manera de fer recobrar la il·lusió amb el PSOE, no hi ha manera, no tenen cap il·lusió ni cap esperança, i per això es fien de gent com nosaltres.

Si ho vol, podem seguir parlant d'aquest candidat. Si ho vol, podem seguir criticant totes les accions polítiques que el meu grup a duit a terme. Però per moltes cabrioles que hi faci ni donarà lliçons d'honestedat, ni vostè ni el seu grup, ni donaran lliçons d'il·lusió ni d'esperança, ni vostè ni el seu grup, ni donaran noves i obertes esperances ni als joves ni als majors, ni als treballadors ni a ningú, ni vostè ni el seu grup, perquè els qui han estat entabanadors de la realitat, han estat, a la llarg de tots aquests anys, vostès. "Y para muestra un botón". Es creuen les seves pròpies coses.

Un diari nacional del qual ha fet ús, sense dir-ho, avui aquí, el candidat socialista, diu en un titular que jo he, l'ha emprat qualque altre candidat, utilitzat per esgrimir la meua honradesa, la votació majoritària del poble d'aquestes illes. Em permet dir-li que he repassat, fil per randa, les manifestacions en aquell mitjà que, gràcies a Déu, varen quedar gravades, (...) l'únic lloc en què podia haver sortit una frase, que d'haver sortit de la meua boca, hauria estat molt poc encertada i afortunada. Si m'equivoc i hi ha un altre mitjà, i ho he dit a una altra banda, m'estranyaria, però crec que no. Jo el que vaig dir és, i està transcrit literalment, que l'únic que puc dir és que havent fet tota la campanya sobre l'actuació, sobre aquesta actuació, molts dels partits polítics, pràcticament tots els que s'oposaven al Partit Popular, i vostès especialment, a pesar d'haver fet la campanya basant-se en una qüestió de caràcter personal, i sobre l'honradesa de la meua persona, idò així i tot el poble de les Illes Balears ens ha donat més suport que mai, més suport que mai, i més vots que mai, i més diputats que mai. Per tant, crec que estic perfectament legítimat. Si m'equivoc de mitjà, i n'hi hagués algun altre on se m'hagués escapat tan desgraciada frase, jo demanaria pública disculpa, perquè els vots no em poden, efectivament, disculpar d'una responsabilitat que podria, no arribarà, haver-me, donar-me o donar a qualcun dels meus, qualque dia, una sentència judicial, però sí em legitimen per estar avui aquí i saber que parl, amb tota seguretat, que aquesta vana il·lusió que vostès els queda de veure'm partir pel túnel dels (...), no m'hi veuran, n'estic segur, hi confii, perquè estic convençut d'haver fet les coses ben fetes.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas. Torn de rèplica, el Sr. Triay i Llopis té la paraula.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President.

Senyors diputats, senyores diputades, senyor candidat. Érem a la seva investidura, jo som el portaveu del Grup Parlamentari Socialista al Parlament de les Illes Balears. I aquest és el Parlament de les Illes Balears. No sé si a algun moment algun ha pensat que es trobava a un altre fòrum. Potser no li interessa prou parlar de les Illes Balears i de la seva investidura, però hi tornarem.

En primer lloc, creim en una societat bilingüe. Tenim dos programes: un en castellà, i un en català. I li voldria dir, a més, perquè no ho he pogut dir abans, que tota aquesta seva idea que el procés de normalització lingüística s'està fent sense provocar conflictes, és una idea totalment falsa, perquè mai s'havia produït a les Illes Balears una mobilització tan forta, a favor de la nostra llengua com la que s'ha produït als darrers mesos, precisament arrel de decisions errònies, equivocades, del seu govern.

I també li voldria dir, perquè vegi que som un partit socialista centralista, que si qualcú ha fet un esforç autèntic a les Illes Balears, pel procés de normalització lingüística, ha estat l'enorme contribució, mai ben valorada en aquesta cambra, del Ministeri d'Educació i Ciència, a través de l'ensenyament en català a l'escola pública. L'administració pública després de nou anys de Llei de normalització lingüística continua totalment castellanitzada, no faci bromes amb la versió castellana del nostre programa electoral, perquè dels seus documents, dels seus expedients administratius, no n'hi ha de còpia en català, no n'hi ha més que en una llengua: en castellà. Llevat d'aquells que envien al Parlament.

També li he sentit parlar de sindicats. I m'ha vengut bé, perquè també m'he saltat una pàgina, perquè no m'agrada abusar del temps, i també li volia parlar de la manca total de diàleg social a les Illes Balears, que dels sindicats vostès no n'han volgut sentir ni l'olor mai, de les patronals sí, dels sindicats mai. Un dirigent del seu partit va dir que els dirigents sindicals havien d'estar dos o tres segles en silenci. Aquest va dir la veritat del que pensen al Partit Popular. Però vostè ho aplica, vostè ho aplica a la pràctica. Quantes vegades ha rebut als secretaris generals, a les comissions executives dels sindicats més representatius de les Illes Balears? Quantes vegades un secretari general de l'Unió General de Treballadors ha de demanar audiència al President de la Comunitat Autònoma per poder-li plantejar qüestions relatives a la seva organització? El silenci sindical com a objectiu de la dreta balear.

I diu que prometem "*el oro y el moro*" en les nostres mesures en favor de la insularitat, que són les que nosaltres vàrem votar favorablement aquí, són les nostres esmenes. Si nosaltres prometem "*el oro y el moro*", què serà idò, què serà idò, el règim fiscal especial que han enviat a Madrid com a projecte de llei, com a proposició de llei, què és això, més cent coses més? Nosaltres, efectivament, defensam una reducció del cost de transport. Defensam algun tipus d'ajudes en el transport de mercaderies. Defensam un finançament autonòmic distint. Defensam que es pot arribar a una política concertada per la lluita contra l'estacionalitat. Clar que sí. No hi està d'acord, vostè, en això? Vostè que ha enviat a Madrid aquest règim fiscal especial, que diu el seu president, i també el seu secretari general, o com es digui, de matèria autonòmica que "ja se l'estudiaran", i ha estat la seva bandera durant tant de temps?

Si hi ha problemes d'aigua, senyor candidat, és per culpa dels qui han fet la política urbanística a les Illes Balears. Que l'han feta els ajuntaments? No. Els ajuntaments la proposen. L'han feta les comissions insulars d'urbanisme que vostè, durant dotze anys, ha dirigit directament o a través dels consells insulars del Partit Popular. Dotze anys. Fins que fa un any hi va haver una repartició proporcional al Consell de Mallorca. Aquí s'ha fet la política urbanística. No es fa en els ajuntaments, aquí s'han aprovat els documents. I qui va boicotejar durant anys i anys les necessitats d'aigua de l'Ajuntament socialista de Palma, sinó aquesta administració que vostè presideix? Fins que no hi ha hagut un batlle del Partit Popular a Palma, vostè no ha fet cas de les reivindicacions i de les necessitats. I quan vostè ha fet cas de les reivindicacions i de les necessitats, ha trobat la col·laboració del Ministeri d'Obres Públiques que, entre altres coses i modestament, és el qui paga els 14.000 milions de pessetes que valen totes aquestes inversions, declarades d'interès general.

I diu el POOT, el POOT, no podem fer bromes amb el POOT. Perquè el POOT no és l'instrument per ordenar el territori. I clar que no. I on és l'instrument per ordenar el territori? On és? Fa dotze anys que l'esperam i no arriba. 83, 87, 91, 95, quan? Immediatament, apuntin, immediatament, immediatament. Paraula de president.

I li dic que diu mentides en el tema de Ses Salines, que diu mentides en aquesta persecució de la seva família per protegir Ses Salines. I no hi vol entrar. S'estima més parlar de qüestions de política nacional, internacional, europea. Però de Ses Salines no, perquè tanmateix ell no hi té cap interès. Ell no hi té cap interès, ho ha dit abans. Idò sàpiga vostè, Sr. Cañellas, que aquesta persecució és una invenció seva. És una invenció seva. Jo, jo, Francesc Triay, l'any 1981, que no sabia qui era el Sr. Gabriel Cañellas i Fons, vaig defensar al Congrés de Diputats la primera proposta de llei per protegir Ses Salines d'Eivissa i Formentera amb la màxima protecció. No tenia ni idea que vostè arribaria a ésser algun dia president de la Comunitat Autònoma. I si el seu nom em sonava de qualque cosa, és perquè firmava documents com a gerent d'Ibifor, al•legacions, al•legacions, al pla especial de protecció de Ses Salines, que ja s'havia fet amb anterioritat, i vostè com a gerent, o com es digui, o no sé quin càrrec representatiu i executiu d'aquesta empresa Ibifor, que no és més que la Salinera Espanyola en quan a immobiliària, vostè firmava aquests documents. Per tant, la persecució va començar *in utero*, abans que sapiguéssim que vostè algun dia seria president de la Comunitat Autònoma. Miri si ve d'enfora la persecució. És al revés, és ben al revés, ho sap tothom. Si vostè no fos el president d'aquesta comunitat autònoma, això faria anys i anys i anys que estaria resolt i no se'n parlaria més. Però afortunadament, és un tema que està resolt en aquest moment.

I que anava a Madrid amb els plànols, amb un tràfic d'influències impresentable, se n'anava a Madrid a veure ministres per veure: "*¿Y de lo mío qué?, y mira que malos son los tuyos, los del PSOE de Baleares, mira que malos son que me quieren impedir hacer esta urbanización*". I no tan sols a ministres, no tan sols a ministres. Va anar a més amunt.

Vostè, vostè és com el rei Midas, com el rei Midas. Tot el que toca és or. La seva administració el que toca és or. Van tocar Can Salas, i el preu es va multiplicar no sé per quant, per cinc ..., eh? Van tocar les finques de Cala Mondragó i el preu es va multiplicar per deu. Això és *jauja*. Qualsevol particular, no qualsevol, si fos qualsevol no entraria en contacte amb vostè, qualsevol d'especial que entra en contacte amb l'administració que vostè presideix, el preu de les seves propietats puja i es multiplica. Jo no sé per què serà. Tal vegada tenguí qualque relació amb aquestes magnífiques campanyes electorals que vostès fan, que tothom sap que són les més bones, les més cares, moltes vegades més cares que les de qualsevol altre. I tothom diu: i d'on ho treuen? I d'on ho treuen? De moment del túnel. De moment del túnel. Però jo ja li deia fa uns mesos, li deia, i no em va poder replicar tampoc, li deia: "els ciutadans tenen la sensació, jo crec que amb fonament, que al Govern de Balears hi ha molts d'abusos de tipus econòmic, i que els polítics conservadors, els qui comanden, es reparteixen sucoses comissions tant d'obres com de subministraments". Està escrit en el *Diari de Sessions*. Ja li vaig dir, ara comencen a sortir coses en aquest sentit. Coses greus, molt greus, que per això posen en entredit la seva honorabilitat. Tindrà 31 diputats, però no té la confiança absoluta. No té la confiança absoluta del nostre poble. Jo crec que no té ni la confiança absoluta dels seus 31 diputats. Jo crec que no té la confiança absoluta ni dels seus afiliats, ni de gran part dels que l'han votat, que ho han fet desconeixent fets molts greus.

A altres instàncies els socialistes hem hagut d'assumir responsabilitats polítiques, és cert. Avui mateix, avui mateix. Vostè diu dos ministres cremats. Un vice-president del Govern, i un ministre de Defensa. Dos personatges importantíssims del Govern han assumit responsabilitats polítiques per errors que s'han comesos, i que s'han de reconèixer, i s'han de pagar políticament. Vostè, quan ha assumit, qualque vegada, responsabilitat política per qualcuna de les coses dolentes i condemnades que han succeït en el seu entorn? Mai, mai. És més, vostè, que deia que mai arribaríem a un procés de "cantabrarització" "*el caso de Hormaechea no es en absoluto de corrupción*", paraules de Cañellas. No, no ho he falsificat, no. Segurament tampoc no ho va dir, segurament tampoc no ho va dir, no vull dir que... *Agencia Efe*, això segur que li varen tergiversar, segur. Vostè no pot haver dit mai que "*el caso de Hormaechea no es en absoluto de corrupción*". Els casos de Jeroni Saiz, frau de llei conjuntament amb vostè, perquè ell tot sol no ho podia fer, d'aquest senador que havia estat condemnat prèviament a la vida municipal, un altre senador que també havia estat condemnat a la vida municipal, el conjunt de la Conselleria de Funció Pública, condemnada íntegrament, el cas Calvià... Això no és corrupció. Això ho va dir a la SER. Són petites irregularitats, petits errors. I quan li van demanar: "i què és corrupció?", va dir: "què és corrupció? La corrupció és un estat de l'ànima". *Gustavo Adolfo Bécquer*: "*¿què es poesía? Poesía eres tú.*" Això és la valoració.

És a dir, Sr. Cañellas, permeti'm acabar amb qualque broma, perquè això és massa seriós. Diuen que els edificis lletjos, quan passen els anys semblen acceptables i, quan passen més anys fins i tot semblen nobles. Diuen que les ..., de quatre lletres, professionals del sexe, amb els anys tornen piadoses i respectables. I diuen, també, que els polítics deshonestos, els polítics corruptes, i jo diria, els polítics corruptes de la dreta balear, amb els anys tornen honorables, i en algun cas fins i tot molt honorables.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments*)

(*El Sr. Vice-president primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat*)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Té la paraula el Sr. Cañellas i Fons.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Gràcies, Sr. President.

No ha estat la meua intenció, en absolut, quan he parlat d'un text, i un text en un idioma, fer-ne, en absolut, cap menyspreu, ni manco broma. He justificat, simplement, que si a l'hora de llegir en feia una lectura castellana, era perquè el text que havia caigut en les meves mans, en aqueix idioma estava. Tal vegada és que no estava vostè massa tranquil de consciència, i ha volgut justificar postures que no tenen per què haver-se de justificar, i les ha volgudes justificar afegint, a més, que tot el mèrit de la normalització lingüística és mèrit del Ministeri d'Educació, del Ministeri perquè ha fet dins l'educació pública el gran esforç. Faltaria menys! És l'únic responsable, és l'únic que té les competències educatives, i és l'únic que hi deixa (...). I si no que ens les traspassi i ho veurà.

El diàleg social es fa de moltes maneres. El diàleg social es fa quan els sindicats van a una taula de discussió amb un conseller. El diàleg social es fa quan els seus representants acudeixen en aquells organismes de debat i de discussió. Quan van a veure el President, normalment, només hi van a fer la foto. I concretament, aquell que vostè ha demanat, el darrer, el d'UGT, almenys que jo me'n recordi, darrerament, hi ha estat tres vegades. Darrerament, darrerament, no, però des d'aquella secretària general, sí.

Serà possible que, des d'aquesta tribuna, es doni la culpa del desenvolupament urbanístic de Palma i de Calvià i dels ajuntaments socialistes, a les comissions provincials d'urbanisme? Tota. Qui envia els plans a les comissions? Qui aprova provisionalment els plans? Qui els ratifica? Quin batlle, qui és el representant municipal que s'asseu a les comissions? Qui és que ha d'aprovar definitivament l'aprovat per la Comissió Provincial d'Urbanisme? Vaja! Això no s'ho empassa ni vostè. Això no ho creu ningú.

La persecució de Ses Salines. La paraula persecució jo no l'he usada. Jo he parlat clarament de quin era el meu sentiment, i de quina era la meua visió. Jo també estic ben convençut, vostè ha parlat de l'any 81, jo li podria recordar des de l'any 75, que si no s'hagués produït la situació de les persones que estaven aquí, possiblement la llei que es va aprovà l'any 85 hagués paregut més que suficient, hagués paregut una llei prou defensora d'unes zones humides i de l'entorn d'unes zones humides, però, jo tenc la meua opinió personal i així li ho dic, ho he manifestat, que aquí darrera hi ha hagut no una persecució de caràcter personal per ser jo i per ser el president, sinó una persecució en el moment en què d'un tema com aquest se'n fa una bandera política entre dos grups, entre més de dos grups, entre dues maneres de pensar que (...) molt més i lluiten molt més precisament perquè representen un exemple a realitzar, i li deia allò de la persecució per allò mateix que li he expressat, i no és que el vulgui al·ludir, Sr. Balanzat, perquè vostè ho ha entès, perquè encara esper que hi hagi una sola veu de qualsevol d'aqueixes organitzacions que vostès consideren tan defensores dels seus grups, quan les construccions s'han fet dins ses Salines, a dins territoris, a dins terrenys, a dins propietats, ficades, incloses, situades, dins terrenys d'això que vostès diuen Salinera Ibifor, i encara no ha sortit ni la primera de les paraules. Tot és permès, tothom pot fer el que vulgui, ningú no destroua el paisatge més que com ho poguessin fer uns determinats propietaris d'uns determinats terrenys, no som jo tot sol, n'hi havia més, però tots els altres, no, no són atemptats. Dalt d'es Cavallet, en mirar per amunt, no és un atemptat ecològic, ningú no n'ha protestat mai, d'això, ningú no l'ha protegit, tot d'una el varen fer urbà en aquesta cambra, en aquesta cambra tot d'una el pintaren d'urbà, en aquesta cambra tot d'una el pintaren d'urbà, i li diré una cosa que no he dit mai: s'hi varen equivocar, encara pintaren un tros de ses Salines com a urbà. Per error, i no ho hem utilitzat mai, per què? Perquè ja està fet, ho han fet els altres. Si això no és una batalla política,

digui, idò, a veure què és. D'aquí a una estona sabrà si confien o no en jo, d'aquí a una estona sabrà si els afiliats del meu partit confien en jo o no, haurà d'esperar una mica més de temps, però ho sabrà, perquè li desig llarga vida; d'aquí a poc temps sabrà si la política d'aquest govern mereix o no mereix aqueixes actuacions tan dramàtiques que vostè munta, com l'únic recurs per poder justificar que aquí, a Balears, una política socialista, com la que vostè planteja, que dóna suport i imposa..., o hi voldria imposar, mai, absolutament mai, no tindrà el suport de la gent d'aquestes illes. Moltes gràcies.

(*El Sr. President reprèn la direcció del debat*).

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas. Passam al torn d'intervenció del Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el seu portaveu, Sr. Huguet i Rotger.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sr. President, senyores i senyors diputats. A aquestes hores del vespre, un té la temptació de manifestar simplement: senyor candidat, no ho dubti, té el nostre suport, i passem, Sr. President, a la votació, i segurament que tothom ho agrairia. Però no compliríem amb açò un dels deures parlamentaris en el debat més important de qualsevol legislatura, que és el debat d'investidura del president, del màxim responsable que ha de dirigir els destins d'aquesta la nostra comunitat.

Una de les coses que ha de fer tot portaveu, no tan sols és escoltar la intervenció del candidat, sinó que, a més a més, també ha d'estar molt atent a les reaccions que s'hi puguin produir, i d'aquestes reaccions n'hi ha haguda una de molt sincera, la d'ahir, hi vam assistir a un funeral. És que el subconscient sempre traeix, Sr. President. Volia sortir amb corbata negra, però m'ho han desaconsellat, supòs que és tractava del funeral d'un grup, on el portaveu, per segona vegada, es presenta, i passa de 21 a 16, i alerta, no som endivinaire ni faig profecies, alerta que en setembre no li passin el mateix sedàs que va passar ell a l'anterior portaveu. Aquest és el funeral, per què? Perquè no poden engolir un resultat electoral clar i llampant, aquest és el problema, un resultat electoral clar i llampant. Miri, jo crec que, i aquest ha estat el preludi de tot aquest debat al llarg de tots aquests dies, al llarg de tot aquest temps, que no s'hi presenti, que el canviïn, que n'hi posin un altre, serà un debat tens, serà un debat on es posarà en entredit l'estabilitat institucional, on es posa en entredit fins i tot la legitimitat democràtica del nostre candidat, i tot açò es fa dins la cerimònia per encaletir motors, com se sol dir, vejam si realment ho aconseguim. Efectivament, arribam a un debat on la sordesa ha estat total, a un debat on es compleix clarament allò que no hi ha pitjor sord que qui no vol escoltar, i és que l'oposició ha vengut a aquesta sessió fent un gran esforç per veure qui demostrava que tenia la sordesa més grossa, i aquest esforç els ha dut a defugir totalment d'allò que ha de ser un debat d'investidura i anar directament al cap, a aquell que els fa nosa, a aquell que, elecció rera elecció, guanya les eleccions, al candidat de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears i no al candidat de Mallorca, o de Menorca, o d'Eivissa i Formentera; hi ha testimonis que, a les grans pancartes del candidat a la Presidència de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, a Menorca, hi havia la fotografia del nostre candidat, es presentava també com a candidat a Menorca, on hi havia una llista que li donava suport. I tots aquells mals -ja pot predicar, Sr. Triay, allò que pica, cou també... Només aquesta sordesa, només aquesta sordesa, pot fer fer tipus de declaracions fúnebres, buides de contingut. Però nosaltres farem tot el contrari, Sr.

President *in pectore*, senyor candidat, farem tot el contrari, perquè no podem dir que el seu discurs hagi estat un discurs repetitiu o un discurs de circumstàncies, el seu discurs ha estat el discurs del candidat que es va presentar amb un programa electoral global a totes les Illes Balears i on ha tengut la resposta majoritària per primera vegada en la història democràtica d'aquest país, que es diu Illes Balears, o d'aquesta la nostra comunitat autònoma; per primera vegada en la història, cap altra força política havia aconseguit el que vostè, senyor candidat que encapçalava la formació política de Mallorca, de Menorca i d'Eivissa i Formentera, perquè era el candidat que hi presentava, va aconseguir, i açò pica, i pica sobretot a aquells que ho han intentat ja dues vegades, com els crancs, cap enrera, en comptes d'anar endavant, aquest és el problema. Però continuam. El discurs seu és un discurs que jo qualificaria de valent, de valent i de realista, és aquell discurs que, en definitiva, s'ha de fer sempre i en tot moment en un debat d'investidura, sobretot per un candidat que duu ja dotze anys -y lo que te rondaré, morena- presidint aquesta la nostra comunitat, un discurs coherent i necessari en l'actual moment social, polític i econòmic que viu la nostra comunitat autònoma. I la resposta del nostre grup és clara: Sí, senyor candidat. Tots junts, com una pinya, com un sol cos que té un únic cor que batega, amb un únic cap que segueix les instruccions que donen els òrgans democràtics del nostre partit i del nostre grup parlamentari. Som nosaltres, Sr. President, no ho oblidí, qui li donam, a vostè, la responsabilitat d'encapçalar el Govern d'aquesta comunitat autònoma. Ells volen demostrar el contrari, allò de *quien se mueva, no sale en la foto* no és una frase nostra, és d'un altre, es va moure i no hi va sortir. En aquest debat d'investidura, que, com he dit abans, venia impregnat d'una certa tensió, jo he de felicitar-lo, a vostè, i donar-li l'enhorabona per dos motius: Perquè és ben cert que venia preparat a un debat agre, contra la seva persona, i vostè, sabent que darrera i a la banda tenia trenta-un diputats i que, per tant, trenta-un, de moment, sumen més que no vint-i-vuit, ha fet gala del compromís solemne que va dir ahir en aquesta tribuna, de respecte a les minories, i que li ha valgut, a vostè, que certes minories pugessin aquí i li diguessin a vostè, li donassin les gràcies pel temps que els havia dedicat. No n'ha de fugir del debat, i per açò han quedat sorpresos els que han quedat sorpresos, propis i estranys, i aquesta és una altra de les victòries que vostè com a persona i com a candidat dóna al nostre grup, i nosaltres donam també la reciprocitat cap a vostè.

En una paraula, vostè ha fet aquí, avui possible aquell principi que el debat d'investidura ha de ser sempre l'origen i el principi de tot dins un període legislatiu, aquest és el nostre punt de partida, amb aquest discurs d'investidura s'ha de fonamentar la trajectòria de quatre anys de govern, de govern del Partit Popular, tots solets, perquè així ho ha determinat el poble de les Illes Balears, i no es cregui la broma, eh?, no es cregui l'acudit que tots junts som més, o és que la resta de formacions polítiques presentaven programes coincidents que ara els permetia, a qualque portaveu -n'hi ha que han estat més prudents- sumar els vots, venguin d'uns o venguin dels altres?, això no és seriós, fossin els mateixos vots, el mateix electoral, haguessin anat junts, s'haguessin mesclat, però sí, es mesclen després, eh?, després, amb tinents de batles, amb uns bons sous, amb despatxos al costat de no sé qui, després es mescla tot, però, de moment, eren programes diferents, partits diferents, i el poble va dir, "a vosaltres vos en don trenta-un, a uns altres setze, a uns altres sis, a uns altres tres, a uns altres un i a uns altres dos". Açò ho va dir el poble de les Illes Balears, i fer matemàtiques sobre açò no val per a res. Els números es contrasten no es discuteixen, i els números són els que són i ho veureu d'aquí a una estoneta, segur, si hi ha un poc de paciència.

En definitiva, jo vull fugir d'aquesta temptació de justificar alguna cosa que no necessita justificació en un procés electoral, que és el resultat, però és que el resultat d'unes eleccions no es pot cercar només en una campanya electoral, no, el resultat d'unes eleccions s'ha de cercar en una campanya electoral, en un programa de govern, en una coherència amb les persones, en una activitat demostrada, en una experiència, i tot això es posa damunt una balança i la gent pesa, i miri per on, a aquest que li parla, també li van augurar tots els mals *habidos y por haber* a una illa com és Menorca, doncs mira, brou, tassa i mitja. Set, per primera vegada a la història, cap altra formació política mai no ho havia aconseguit. Eivissa i Formentera, un altre exemple. Mallorca, setze, setze, i s'ha de saber d'on es partia. Aquesta és, per dura que sigui, la realitat i no una altra, i aquesta és la realitat per la qual vostè, senyor candidat, senyor president *in pectore*, no és que estigui legitimat, és que no pot defugir d'aquesta responsabilitat de presentar-se aquí com a candidat, és que no n'hi ha d'altre, seria un frau al poble de les Illes Balears que vostè ara defugís aquesta responsabilitat.

Per tant, faci cas als que sempre ha fet cas, als d'aquesta banda, i per envant. Miri, Sr. President, el seu programa -i avançaré en la intervenció passant per alt certes referències que tenia preparades-, però el seu programa és com a conseqüència de dotze anys, de dotze anys de govern, i el poble de les Illes Balears ha captat no solament el missatge sinó que, a més a més, ha tingut elements de comparació entre una comunitat autònoma i una altra comunitat autònoma, els ciutadans han tingut elements de comparació entre la política aplicada per un govern popular i les polítiques aplicades per governs socialistes, i allà on -perquè han de ser justs- certs governs socialistes autonòmics o municipals han funcionat, el ciutadà intel·ligentment els ha respost i els ha respost bé, i allà on no, no els ha respost.

Vostè lidera una formació política que ha fet el comentari des de fa molts d'anys, però vostè es presenta aquí amb realitzacions, amb dotze anys de feina, amb dotze anys de feina que encara que em diguin que faci la llista, la farem, és tard, però l'han de fer a la llista, tot açò queda no solament gravat, sinó que -home, és que per televisió també hi volem sortit tots, no és així?-, per tant, tothom ho ha de saber, tothom ha de saber que en aquests dotze anys tots els centres sanitaris que s'han fet els ha fet el Govern de la Comunitat Autònoma, la gent ha de saber que hi ha hagut una millora substancial de les nostres carreteres, no la que tots voldríem, que encara en voldríem més, la gent ha de saber que hi ha hagut una política decidida de depuració d'aigües, i que avui la nostra comunitat ha estat davantera no solament en el Regne d'Espanya, i amb perdó dels imperatius legals de la Constitució que qualcú promet aquí o jura, la gent ha de saber que en instal·lacions esportives hi ha hagut un increment de millora d'instal·lacions esportives que supera el 75% de les instal·lacions que hi havia amb anterioritat, la gent ha de saber que la rehabilitació de patrimoni ha fet que els cascos històrics antics es vagin rehabilitant a poc a poc a través de programes compartits i conjunts entre Govern, Comunitat Autònoma i ajuntaments, la gent sap perfectament la millora d'infraestructures turístiques, la gent sap perfectament que hi ha dotació d'infraestructura administrativa a les illes menors, i hi és, i clar que hi és, s'estan dotant d'infraestructura administrativa les illes menors, perquè al moment que vagin assumint competències tinguin aquesta equiparació. D'aquí la seu criticada, com sempre passa, d'Eivissa i Formentera, l'adquisició d'immoble crec que és una adquisició fins i tot des del punt de vista arquitectònic i patrimonial importantíssima a Menorca, a Ciutadella, i amb perspectives la construcció d'una nova seu, açò és una equiparació administrativa que fa aquest govern. En infraestructures rurals, què hem de dir?, molts criticats camins rurals, electrificació rural, telefonia i tantes i tantes altres actuacions que s'han dut a terme.

I com m'ha agradat (...) al llarg de tots aquests dies -i açò, Sr. President, són fets fotografiables, és a dir es poden penjar la càmera pel coll i anar a fer fotos per veure si és veritat que s'han fet els centres sanitaris, de la tercera edat, ... totes aquestes coses que hem relacionat, són fets fotografiables, no tenen volta de full, no són paraules, no són promeses de futur, les promeses de futur, vostè ens les defineix en sis grans eixos fonamentals, i aquests sis grans eixos són: el reforçament permanent del nostre dret d'autogovern, jo li deman, Sr. President, que sigui beligerant a l'hora de negociar competències per a la nostra comunitat autònoma, i a la vegada també deman al Govern que sigui generós i comprensiu a l'hora de dotar de competències als consells insulars.

Vostè planteja i defensa aquí la identitat del poble de les Illes, amb una cultura pròpia, amb un patrimoni propi, amb una llengua pròpia, amb uns usos i costums, en una paraula, vostè es compromet a davant tots nosaltres a fer d'aquesta comunitat social de les nostres illes unes illes on continuï regnant la prosperitat, el benestar i la convivència.

Vostè torna a fer referència a un marc de fiscalitat propi per a la nostra comunitat autònoma, i vostè, amb el seu discurs, introdueix un element que ja va ser fonamental a la Conferència de Río de Janeiro i que després es va determinar amb les polítiques comunitàries del que es denomina desenvolupament sostenible i del que és l'ecodesenvolupament. Aquest és un dels conceptes més difícils de definir perquè entren dins el terreny indiscutible d'un equilibri -encara que soni malament- d'inestabilitat permanent, és a dir, de fricció permanent. Però sí que és convenient, Sr. President, que ens hi posem seriosament, perquè realment el creixement de la nostra comunitat en el sector terciari, en aquest cas el creixement del sector de serveis, sigui de cada vegada més un creixement de qualitat i no un creixement en quantitat. És important per a la nostra comunitat autònoma i sobretot per a segons quins indrets de la nostra comunitat autònoma que no es perdi la personalitat dels sectors productius. Miri, com a portaveu, actuo en nom i representació de tot el Grup Parlamentari Popular, però el Grup Parlamentari Popular és perfectament conscient de la personalitat i la idiosincràsia de cadascuna de les Illes que conformen la nostra comunitat autònoma. I la nostra comunitat autònoma, sota cap concepte, no es pot permetre el luxe ni de perdre el teixit agrícola-ramader ni de perdre el teixit industrial.

En aquests dos camps s'hi ha d'esforçar, s'hi ha d'esforçar com ara i més, i de valent, perquè aquesta és la major garantia d'una economia equilibrada per a la nostra comunitat. I quan deim economia equilibrada no som tan ingenus com per poder pensar que aquests dos sectors que en aquest moment esment puguin substituir el que és el sector motor de la nostra economia, però sí que de cada vegada vagin agafant més posicions.

Sr. President, el Grup Parlamentari Popular votarà i votarà la seva investidura. I la votarà perquè estam convençuts que és el millor que convé a aquesta comunitat autònoma, avui i ara, nosaltres li deim sí, i deim no als invents amb sífó -per no (...) i no dir amb gasosa.

Sr. President, davant vostè té una gran responsabilitat. Continuí per aquest camí perquè aquestes illes volem continuar caminant juntes amb un mateix projecte social, institucional, cultural i polític. Les illes de Menorca, d'Eivissa i Formentera ens sentim germanes de l'illa de Mallorca, igual que estam convençuts que Mallorca també se sent germana dels pobles de Menorca i d'Eivissa i Formentera. Jo li deman que aquest projecte que vau començar fa dotze anys continuï per endavant amb el mateix criteri i amb el mateix nord, perquè, evidentment, tots junts hem de fer camí, tots junts hem de fer camí cap al futur, cap a l'any 2000, perquè la nostra pròpia personalitat, la personalitat com a poble mai no la podran suplantar enfrontaments d'ultramuntana entre illes.

Miri, Sr. President, com a portaveu del Grup Parlamentari Popular, li deim que el poble l'ha confirmat i l'ha confirmat perquè el volen aquí on és ara, volen que continuï ocupant el primer banc del govern de la nostra comunitat autònoma per a aquests quatre anys i quatre més.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Huguet. Té la paraula el candidat Sr. Cañellas.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Senyores i senyors diputats, tan sols un minut per agrair indubtablement al Partit Popular el suport anunciat en aquesta investidura, però un minut també per agrair a tots els senyors diputats i a totes les senyores diputades el seu vot, sigui quin sigui, perquè estic segur que ho faran responent a allò que la seva consciència els demani, i quan un actua d'aquesta forma, qualsevol persona que cregui en la democràcia i que cregui en l'actitud noble que un poble com el nostre mereix, té l'obligació, té el gust de donar-li les gràcies per la seva actuació.

Però abans de retirar-me d'aquesta tribuna voldria dir al Grup Popular que avui i aquí s'han fet certes comparacions d'ordre i utilitzant tècniques o tàctiques militaristes respecte al meu comportament per part d'un grup, dient-nos si estam o deixam d'estar, si estic o deix d'estar, si m'han posat o m'han deixat de posar *a cubierto y alineado, cubierto* encara no hi estic, *alineado* només hi haurà unes persones, un grup, una capacitat donada tan sols al Grup Popular, d'aquí, per fer-me anar per aquí on cregui que hem d'anar.

Nosaltres tenim la virtut de pertànyer a un grup que dóna la llibertat a cadascuna de les seves comunitats per poder actuar amb la suficient capacitat per poder ser amos dels nostres propis destins. Jo, senyores i senyors, estic a la seva disposició només mentre vostès ens manin una altra feina a un altre lloc.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Cañellas.

Conclòs el debat, procedirem a la votació als efectes de l'atorgament de la confiança per part de la Cambra al candidat proposat per a la Presidència. La confiança s'entendrà atorgada si el candidat obté el vot favorable de la majoria absoluta de la Cambra. La votació, segons el que disposa l'article 86.2 del Reglament, serà pública i per crida. La Sra. Secretària anomenarà les diputades i diputats, i aquests respondran sí, no o abstenció. La crida es realitzarà per ordre alfabètic del primer llinatge, començant pel diputat el nom del qual sigui tret a sort. Els membres del Govern de la Comunitat Autònoma que siguin diputats així com els membres de la Mesa votaran al final.

En conseqüència, el diputat pel qual començarà la crida, és el diputat número 9, que correspon al Sr. Casasnovas i Coll, Andreu Avel•lí.

Té la paraula la Sra. Ferrer.

LA SRA. SECRETÀRIA SEGONA:

Casasnovas i Coll, Andreu Avel•lí.

EL SR. CASASNOVAS I COLL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Charneco i Fidel, Andreu.

EL SR. CHARNECO I FIDEL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Diéguez i Seguí, Antoni Josep.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Ferrando i Barceló, Margalida.

LA SRA. FERRANDO I BARCELÓ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

García i Querol, Maria del Carme.

LA SRA. GARCÍA I QUEROL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Gascon i Mir, Miquel.

EL SR. GASCON I MIR:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

González i Ortea, José Maria.

EL SR. GONZÁLEZ I ORTEA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Gornes i Hachero, Josep Simó.

EL SR. GÓRNES I HACHERO:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Grosske i Fiol, Eberhard.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Huguet i Rotger, Joan.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Jaén i Palacios, Manuel.

EL SR. JAÉN I PALACIOS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Juaneda i Cabrisas, Antoni Lluís.

EL SR. JUANEDA I CABRISAS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Leciñena i Esteban, Maria Àngels.

LA SRA. LECIÑENA I ESTEBAN:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Bonet, Joan.

EL SR. MARÍ I BONET:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Calbet, Antoni.

EL SR. MARÍ I CALBET:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Marí, Maria Neus.

LA SRA. MARÍ I MARÍ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Serra, Joan.

EL SR. MARÍ I SERRA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Marí i Tur, Joan.

EL SR. MARI I TUR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Masdeu i Mayans, Joan Robert.

EL SR. MASDEU I MAYANS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Morro i Marcè, Mateu.

EL SR. MORRO I MARCÈ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Munar i Riutort, Maria Antònia.

LA SRA. MUNAR I RIUTORT:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Muñoz i Laso de la Vega, Miriam.

LA SRA. MUÑOZ I LASO DE LA VEGA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Orfila i Pons, Ramon.

EL SR. ORFILA I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Palau i Costa, Catalina.

LA SRA. PALAU I COSTA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pascual i Ribot, Antoni.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pax i Dolz del Castellar, Alexandre.

EL SR. PAX I DOLZ DEL CASTELLAR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pons i Pons, Damià (Partit Socialista Obrer Espanyol).

EL SR. PONS I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Pons i Pons, Damià (Partit Socialista de Mallorca).

EL SR. PONS I PONS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Portella i Coll, Josep Ignaci.

EL SR. PORTELLA I COLL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Quetglas i Rosanes, Francesc.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Riera i Bennàssar, Andreu.

EL SR. RIERA I BENNÀSSAR:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Riera i Madurell, Maria Teresa.

LA SRA. RIERA I MADURELL:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Rovira de Alós, Mauricio.

EL SR. ROVIRA I DE ALÓS:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Salom i Coll, Maria.

LA SRA. SALOM I COLL:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Sampol i Mas, Pere.

EL SR. SAMPOL I MAS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Tejero i Isla, Xavier.

EL SR. TEJERO I ISLA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Thomàs i Andreu, Maria Margalida.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Triay i Llopis, Joan Francesc.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Tur i Torres, Vicent.

EL SR. TUR I TORRES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Verger i Pocoví, Joan.

EL SR. VERGER I POCOVÍ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Vidal i Bibiloni, Guillem.

EL SR. VIDAL I BIBILONI:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Vidal i Burguera, Joana Aina.

LA SRA. VIDAL I BURGUERA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Alberola i Martínez, Maria Carlota.

LA SRA. ALBEROLA I MARTÍNEZ:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Alorda i Vilarrubias, Antoni.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Amer i Riera, Catalina Mercè.

LA SRA. AMER I RIERA:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Antich i Oliver, Francesc.

EL SR. ANTICH I OLIVER:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Balanzat i Torres, Josep Ramon.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Blanquer i Sureda, Bartomeu.

EL SR. BLANQUER I SUREDA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Bover i Nicolau, Catalina Maria.

LA SRA. BOVER I NICOLAU:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Cañellas i Fons, Carles Felip.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Carles Felip):

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Cañellas i Fons, Gabriel.

EL SR. CAÑELLAS I FONTS (Gabriel):

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Estaràs i Ferragut, Maria Rosa.

LA SRA. ESTARÀS I FERRAGUT:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Flaquer i Riutort, Joan.

EL SR. FLAQUER I RIUTORT:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Matas i Palou, Jaume.

EL SR. MATAS I PALOU:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Barceló i Martí, Joana Maria.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Ferrer i Bascuñana, Maria del Pilar.

LA SRA. FERRER I BASCUÑANA:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Crespí i Plaza, Andreu.

EL SR. CRESPI I PLAZA.

No.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Palau i Torres, Pere.

EL SR. PALAU I TORRES:

Sí.

LA SRA. SECRETÀRIA PRIMERA:

Soler i Cladera, Cristòfol.

EL SR. SOLER I CLADERA:

Sí.

EL SR. PRESIDENT:

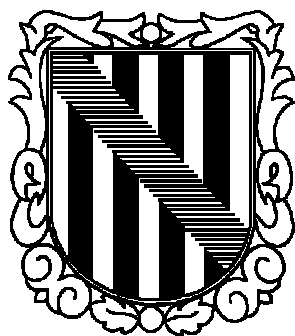
El resultat de la votació ha estat el següent: Sí: 38, 31, perdó. No: 28. Abstencions: cap. Sí: 31. No: 28. Abstencions: cap.

Atès el resultat de la votació, i havent-se obtingut el vot afirmatiu de la majoria absoluta dels membres de la Cambra, s'entén atorgada la confiança per exercir el càrrec de president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears al diputat Molt Hble. Sr. Gabriel Cañellas i Fons.

(Aplaudiments)

L'atorgament de la confiança al candidat es comunicarà a Sa Majestat el Rei i al President del Govern de la nació als efectes del seu nomenament com a president de la Comunitat Autònoma, d'acord amb el que preveu l'article 31.3 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 141.6 del Reglament del Parlament.

Esgotat l'ordre del dia, conclou aquesta sessió. Gràcies a tots.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA